

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

11. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

17. BŘEZNA 2024

Z obsahu:

Katecheze o obžerství
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 10. ledna 2024,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

**Svatá
Gertruda z Nivelles**
Libor Rösner
- strana 4 -

O Božích trestech
- strana 6 -

O děsivé realitě pekla
Matěj Gavlák
- strana 8 -

**Na prahu tajemství
Kristova utrpení**
J. F. Villepeleé
- strana 10 -

Svatý Josef
Mariola Maassenová
- strana 11 -

Na obranu života
Sv. otec Jan Pavel II.
k 5. výročí encykliky
Evangelium vitae
- strana 12 -

Heřman Josef (23)
Wilhelm Hünermann
- strana 13 -

Svatá Gertruda z Nivelles

Katecheze o obžerství

Katecheze papeže Františka při generální audienci
10. ledna 2024, Řím, aula Pavla VI.

Př 23,15.20-21

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Na této cestě katechezí o neřestech a ctnostech se dnes zastavíme u neřesti obžerství.

Co nám o ní říká evangelium? Podívejme se na Ježíše. Jeho první zázrak, na svatební hostině v Káně, odhaluje jeho sympatie k lidským radostem: stará se, aby hostina dobře dopadla, a dává nevěstě a ženichovi velké množství dobrého ví-

na. Po celou dobu svého působení se Ježíš jeví jako prorok zcela odlišný od Křtitele: jestliže Jana si pamatujeme pro jeho askezi – jedl, co nacházel na poušti –, Ježíš je naopak Mesiáš, kterého často vídáme u stolu. Jeho chování vyvolávalo u některých pohoršení, protože nejenže je vstřícný k hříšníkům, ale dokonce s nimi jí; a toto gesto dokazovalo jeho touhu po společenství a blízkosti se všemi.

Je tu však i něco dalšího. Ježíšův postoj k židovským předpisům nám sice

prozrazuje jeho plnou podřízenost Zákonu, přesto však projevuje soucit se svými učedníky: když jsou přistiženi při činu, že z hladu natrhali několik klasů, ospravedlňuje je a připomíná, že král David a jeho druhové, když byli v nouzi, také přestoupili předpis a vzali posvátné chleby (srov. Mk 2,23-26). A Ježíš krásným podoběnstvím potvrzuje novou zásadu: svatebně se nemohou postit, když je ženich s nimi; budou se postit, až jim bude ženich odňat. Nyní je všechno vztaženo k Ježíšovi. Když je uprostřed nás, nemůžeme truchlit; ale v hodině jeho umučení pak ano, postíme se (srov. Mk 2,18-20). Ježíš chce, abychom se v jeho společnosti

Pokračování na str. 5

Hřích, pokání, odpuštění – tři skutečnosti, které nás provázejí nejen v právě prožívané době postní, k jejímuž závěru se blížíme, a které jsou stěžejní pro náš život zde na zemi a poté i na věčnosti. Nikdy nestačíme domyslet, co všechno tato slova znamenají, co na sebe navazují a jak do hloubky chápat jejich aktuální význam v dané chvíli našeho osobního života.

Jak upozorňuje sv. Efrém Syrský, není mezi lidmi nikdo, kdo by nezhřešil. (str. 7) A hned ukazuje na toho, který jediný je bez viny – Bůh, Spasitel světa, Bůh kajicníků, Lékař duší a těl... Vyzývá pak k obrácení a k pokání – a k takové pokorné duši se Bůh sklání a volá ji s povzbuzením k sobě, do nebeského království. A přebývat v Božím království, mít věčnou účast na slávě milujícího Stvořitele – po tom ve skutečnosti touží každý člověk, ať už si toho je plně vědom, nebo ne. Žel, přehluší-li tuto základní touhu všechny ostatní touhy, povětšinou hříšné, zatvrdí člověk své srdce do té míry, že není schopen přijmout Boží spásonosnou nabídku.

Potvrzení toho, že nejpřirozenější touhou člověka je co nejúžší spojení s Bohem, se svým milosrdným Pánem, nacházíme v dnešním prvním čtení. Tam se praví, že Bůh do srdce člověka vložil svůj zákon, tedy že každý člověk může při hlubším zkoumání svého

Editorial

nitra nalézt Boží stopu ve svém životě a pochopit, že jediným možným naplněním touhy po věčném štěstí, je Bůh – nejvyšší Dobro a Otec všech.

Odkud se však veškeré zlo vzalo? Jsou tací, kteří tvrdí, že od Boha pochází nejen dobro, ale i zlo. Nutno však upozornit, že Bůh si nikdy nepřál a nepřeje nic zlého, ani žádné zlo nestvořil. Zlo je vázáno, jak víme, na ďábla, který se ve své pyšné svobodně rozhodl postavit se proti Bohu. Ďábel, padlý anděl, pak pokouší a stahuje člověka na svoji stranu, aby se i on postavil proti svému Stvořiteli. Zlo neexistuje samo o sobě, je vždycky vázáno na svobodnou vůli člověka, zda se rozhodne pro Boha, anebo proti němu. Ve druhém případě pak na sebe člověk sám svolává Boží tresty. (str. 6-7) Pomoci od nich může jedině: upřímná lítost, pokání a obrácení se zpět k milosrdnému Otci.

Zvítězí-li pycha, největším trestem je věčné zavržení, peklo. Jeho realita je děsivá. (str. 8-9) Do něho bude vykázán ten, kdo se s ďáblem zaplete a spojí natolik, že jeho srdce odmítne i lásku ukřižovaného Spasitele (str. 3). Čili o tom, kde se bude nacházet naše duše a jednou i vzkříšené tělo na věčnosti, rozhoduje každý člověk sám již zde na zemi: svým životem, svými svobod-

nými rozhodnutími milovat Pána Boha, i když to někdy stojí velké oběti; anebo mít zalíbení v hříchu, který na nějaký čas uspokojí naše egoistické touhy po chvilkovém štěstí. Je velmi důležité při lásce k Otci mít stále na paměti, že jednou opustíme tento svět a naše budoucnost bude odpovídat tomu, nakolik čistá bude naše duše – zda bude v milosti posvěcující...

Svatý Josef, jehož v tomto týdnu oslavujeme, je pro nás vzorem svatého, moudrého muže, který zprvu nerozuměl Božímu záměru spásy. Díky Boží milosti a společným životem s Božím Synem a jeho Matkou Marií, a to i skrze bolestné okamžiky, stále hlouběji pronikal do tajemství Ježíšova vykupitelského díla. (str. 10-11) To nás vybízí, abychom v závěru doby postní ještě více hleděli na Kristův kříž a rozjímalí o tajemství vykoupění. Vždyť víme, že Ježíš obětoval svůj život i za naši spásu.

Hledejme tedy vždy při každém rozhodování Boha, chceme-li být po smrti věčně šťastní. A můžeme-li, nebojme se bojovat o Boží věc v tomto světě. Například na obranu lidského života od jeho početí až do přirozené smrti, na obranu rodiny, jak ji ustanovil Bůh, za morální obnovu nejen našeho národa, ale i celého světa... Pán Bůh nám v tom žehnej a Panna Maria a svatý Josef pomáhej!

Daniel Dehner

Připrav se na setkání s Pánem tím, že si pozorně přečteš dnešní úryvek Janova evangelia. Nejsi dnes sám, kdo vyšel hledat Pána. Pozdrav se s řeckými poutníky, kteří přišli zdaleka nejen proto, aby se poklonili Hospodinu, ale také proto, aby spatřili Ježíše Krista. Blahopřej jim k této jejich svatě horlivosti. Ty, kteří ho hledají, odmění Ježíš nejen tím, že ho uvidí, ale uslyší dnes také hlas samotného Otce, který chce dát najevo, jaké zalíbení má v pokore a poslušnosti svého Syna.

To, co vzbudilo takový zájem řeckých poutníků vidět Pána, je především jeho pověst divotvůrce. Dnes však se spolu s nimi dovíš, že jeho pravá sláva se zakládá na něčem zcela jiném. Při pohledu na klas bohatě obtěžkaný zrny sotva někdo vzpomene na ono jediné zrno, ze kterého klas vyrostl. To zrno před časem umřelo v půdě, vydalo ze sebe vše, co mělo a čím bylo. Z jeho úplného zmaru pak vzešel stonásobný užitek. Pán na to poukazuje tentokrát jako na obraz své nastávající cesty. Mluví však o tom také proto, aby tě získal k následování. To je jeho velký dar pro ty, kteří by tak rádi viděli Ježíše.

Jak se díváš na toto jeho pozvání a možnost přinášet *mnohonásobný užitek*? Ta největší služba, kterou můžeš Ježíši prokázat, spočívá v tom, že se připojíš k jeho cestě a *budeš tam, kde je on*. Budeš spolu procházet bolestnou sebeobětí, ale právě tím *dojdeš cti u Otce*, protože pomůžeš uskutečňovat jeho záchranný plán spásy. V tom spočívá pravý smysl následování Krista. Je to tajemství tolika světců, kteří jsou nyní s Pánem ve slávě nejen sami, ale i s těmi, které přivedli a které stále ještě přivádějí k němu jako svůj *mnohonásobný užitek*: jsou s nimi zástupy duší, jež získaly milost jako plod, který vzešel z jejich úplné dobrovolné oběti.

Děsí tě představa zrna zatlačeného do země, aby tam *ztratilo svůj život*? Není to nic divného, když tě při pomýšlení na možné utrpení sevře úzkost a strach. Tento hluboce lidský pocit se nevyhýbá ani Božímu Synu. Ale on se mu nepodává a přijímá ho. Vždyť *právě proto přišel*. Také tato tíživá úzkost je součástí jeho bezvýhradné sebeoběti. Svou ochotou ve spojení s Pánem *zemřít jako zrno v zemi* přispíváš k tomu, aby *jméno Otce bylo oslaveno*. Právě proto i *kvůli tobě* se ozývá

Cesta ke slávě

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Zemře-li zrno, vydá mnohý užitek.

z nebe Otcův hlas – ten si ulož hluboko do svého srdce a připomínej si ho vždy, kdykoliv tě přepadne tíha strachu, osamocení a stravující bolesti. Jsou to jen porodní bolesti nového života, který přináší užitek a vede ke slávě.

Ježíš nachází sílu a útěchu nejen v Otcově hlasu, ale i v ochotě těch, které strne jeho příklad. *Až bude vyvýšen od země*, bude neodolatelně přitahovat k sobě milující duše a probouzet v nich ochotu a připravenost připojit se k jeho vznešené oběti. Jeho smrt na dřevě kříže tak bude *vydávat nový a nový užitek*. Celé zástupy půjdou spolu s ním po jeho cestě, aby tak mnohým zpřístupnily ztracený život.

Aby *vládce tohoto světa* mohl být definitivně vyhnán, musí se na jeho porážce spolu s ukřižovaným Spasitelem podílet i jeho věrní *služebníci*. Lstivý nepřítel nabízí majetek, slávu, moc a rozkoše, ale Ježíšovi následovníci se nerozhodnou pro něho, nýbrž pro svého Pána, a to právě proto, že bude *vyvýšen od země* o všechno oloupený, potupený a k smrti zmučený. To je jeho vítězství a oslava, že všichni ti, které *přitáhne k sobě*, pohrdnou tím, co tak lákavě nabízí *vládce tohoto světa*, aby spojení se svým Pánem učinili pravý opak: ukřižují své sobectví, svou pýchu, znenávidí svůj dosavadní způsob života, kdy se pachtili za egoistickým potěšením na úkor druhých, a uchvácení bláznovstvím pro Krista dají sami sebe v oběť za všechny ostatní.

Velikost Ježíšovy tak velkodušné a milosrdné lásky ukazuje na druhé straně celou hloubku neštěstí, jaké se skrývá za slovy *být vyvržen ven*. To znamená ztratit definitivně a navždy jakoukoliv vyhlídku na návrat domů. *Ven*, to znamená mimo Boží království, bude navěky vykázán *vládce tohoto světa* a spolu s ním všichni ti, kteří se s ním natolik zapletli a spojili, že je už nedokáže přitáhnout k sobě ani na kříži *vyvýšený a oslavený Ježíš*. Všechna úzkost, kterou prožívá Boží Syn z budoucího utrpení, je protiváhou zoufalství

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 31,31–34

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy sjednám s Izraelovým a Judovým domem novou smlouvu: ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal s jejich otci, když jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; smlouva, kterou zrušili, ačkoli já jsem byl jejich Pánem – praví Hospodin. Taková bude smlouva, kterou sjednám s Izraelovým domem po těch dnech – praví Hospodin: Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíšu jim ho do srdce, budu jim Bohem a oni budou mým lidem! Nebude již učit druh druhá, bratr bratra: „Poznej Hospodina!“ Neboť mě poznají všichni od nejmenšího po největšího – praví Hospodin. Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hřích už nevzpomenu.

2. čtení – Žid 5,7–9

Bratři! Kristus v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti osvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu. Ačkoli to byl Syn, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonil své dílo, stal se příčinou věčné spásy pro ty, kteří ho poslouchají.

Dokončení na str. 9

a beznaděje, jaké představuje hrozba vnější temnoty mimo jeho Království. Jak bláhoví jsou ti, kteří si namlouvají, že *vnější temnota* neexistuje! Není-li vnější prostor, není ani vnitřní království. Jaký smysl by měla Ježíšova trnitá cesta? Čím by byli ti, kteří mu uvěřili? Jak by je mohla jeho síla přitahovat až na kříž? V čem by pak byla *oslava Otcova jména*? Ta spočívá právě v tom, že *jeho Syn zakusil, co je utrpení a poslušnost, a stal se pro ty, kteří ho poslouchají, příčinou věčné spásy*. Nyní už rozumíš, co to znamená, když volá: *Otče, oslav své jméno!* Je to totéž, jako by řekl: *Vezmi mne a ukřižuj*, aby mohli vejít k tobě ti, kteří mě milují!

Otče, oslav své jméno, stvoř mi čisté srdce a posilni mou velkodušnost.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Ž 51,12.14.

Svatá Gertruda z Nivelles

Na naší procházce časy dávno minulými, při níž se setkáváme se světci, uděláme tentokrát zastávku ve století sedmém. Zamíříme přitom do dnešní Belgie, konkrétně do Nivelles, města, které je nedílně spjato se sv. Gertrudou. Ženou z rodiny, jakých moc nebylo...

Je tomu již bezmála 1 400 let, co se pozdější světice narodila. Stalo se tak roku 626 v Landenu, což je dnes belgické město. V dobovém geografickém vnímání šlo o Austrasii.

Byla to země, kterou coby královský majordomus spravoval Gertrudin otec Pipin, jenž svou dceru zplodil s manželkou Ideborgou, která je rovněž ctěna jako svatá (připomíná se 8. května). Ostatně jako sám Pipin (liturgická památka 21. února) a dvě jejich další děti – syn Bavo a dcera Begga, o nichž bude ještě řeč. Nic nemůže být lepším svědectvím o výjimečnosti této rodiny a o způsobu, jak Pipin s Ideborgou své děti vedli, než tento fakt.

Gertrudin příběh připomíná zejména ve svých počátcích v mnohém životní osudy jiných světic. Také do ní se zamíloval vlivný muž, v jejím případě sám franký král Dagobert (jiná verze hovoří o synovi vévody z Austrasie), avšak ona jej odmítla s tím, že hodlá celý život patřit Bohu a již se mu zaslíbila.

Zatímco její souputnice z raných dob křesťanství zaplatily svou věrnost a odmítnutí dobře postaveného nápadníka životem a jiné mladé dívky ze slovných rodin musely v pozdějších letech kvůli rozhodnutí vstoupit do kláštera často čelit výhrůzkám, přemlouvání či posměchu svých nejbližších, Gertruda měla to štěstí, že se s podobnými excesy potýkat nemusela. Matka dceři dokonce ostříhala vlasy, aby tím předešla pokusu ji unést, což byla častá a běžná praxe k získání nevěsty. Ostříhaná dívka patřila Kristu.

V roce 639 Gertrudě zemřel otec. Pro Ideborgu to byl impuls k tomu, aby zbytek života prožila jako řeholnice. V Nivelles založila z podnětu maastrichtského biskupa sv. Amanda klášter a s dcerou Gertrudou do něj vstoupila. Ta měla tehdy pouhých čtrnáct let, přesto se stala první představenou, ač by bylo podle lidských měřítek logičtější, kdyby post abatyše zastávala Ideborga. Podle jiné verze se ale abatyší stala až po matčině smrti v roce 652.

Volba to byla beze zbytku dobrá. Přes své mládí (což by platilo i v případě platnosti druhé verze) vedla Gertruda řeholní komunitu s pozoruhodnou moudrostí a byla všem vzorem svou horlivostí, která ji stravovala pro věci Páně.

Šlo o klášter benediktinský, v těsném sousedství proto vyvstal i klášter mužský a vedení jeho osazenstva se Gertruda brzy podřídila. Zatoužila totiž po vzdělávání, což by samo o sobě nebylo špatné, kdyby svůj zájem nepřeháněla a neupjala se na nabývání vědomostí v nezdravé míře, což způsobilo jisté zvlažnění ve vztahu k Bohu. Máme zde názorný příklad toho, že svatým se člověk nerodí, stává se jím postupně, přičemž často musí překonat různá úskalí a vrátit se zpět na cestu, z níž sešel. A k tomu je někdy zapotřebí zásah shůry. Jako v Gertrudině případě, kdy z náhlého vnuknutí pochopila, že věděním pro vědění samo se Bohu nepřiblíží, že se jí to podaří pouze prostřednictvím lásky.

Gertruda nezahlušila tento hlas ještě usilovnějším studiem v domněni, že ví lépe, co a jak má dělat. Šla do sebe a ote-

Kolegiátní kostel sv. Gertrudy z Nivelles, postavený v letech 992 až 1046, je jedním z nejstarších a největších dochovaných románských kostelů. Románskému kostelu předcházelo pět po sobě jdoucích kostelů, postavených mezi 7. a 10. stoletím. Současný kostel byl vysvěcen za přítomnosti císaře Jindřicha III. (1046–1056). Během staletí značně upravovaný kostel získal svou dnešní podobu díky obnově, kterou provedl Simon Brigode po druhé světové válce.

Svatá Gertruda z Nivelles

vřela průchod své lásce, vězící až dosud v jejím srdci pod nánosy studeného bezúčelného poznávání. Tím, jak věnovala více času modlitbě a rozjímání, prohluboval se její vztah s Nejsvětějším a v důsledku toho dostaly její vztahy s ostatními spouštěnými ještě zřetelnější punc starostlivé a obětavé mateřské lásky. Odrazilo se to i ve vlivu, který nivelleská abatyše měla – připisuje se jí záchrana úrody před pustošivými hlodavci. Jeden rok se v kraji velmi rozmnožily myši a krysy a místním rolníkům hrozila zcela reálná katastrofa. Až Gertrudina modlitba nebezpečí zažehnila, a rolníci tak mohli sklídit hojnou úrodu.

Jiné uchránění krajiny i lidu měla světice „na svědomí“, když zprostředkovala smír mezi znepřátelenými velmoži. Nejenže se neprolévala krev na bojišti, ale ani nedošlo ze strany vojsk postupujících kraje k násilným činům v podobě plundrování zásob, vypalování vesnic, znásilňování venkovanek a zabíjení jejich mužů a synů bránících své domovy.

Již předtím sloužila Gertruda ráda poutníkům, kteří se při svém putování v Nivelles zastavili, případně chudým, kteří zde nacházeli možnost nasytit se. Během let „soukromých studií“ od toho často upouštěla kvůli četbě, nicméně nyní se k této charitativní činnosti vrátila s dvojnásobně větším zápalem. Klášter se stal těž výchozím bodem pro iroskotské misie směřující do lůna evropského kontinentu. Gertruda sem irské misionáře sama pozvala, byli nejen nositeli víry, leč i vzdělaností, po níž, jak víme, prahla. Zejména se dvěma z nich – Ultanem a Foillanem navázala úzký vztah.

Poslední etapu svého života prožila jako prostá řeholnice, úřad abatyše totiž předala sv. Vilfetrudě, své neteři – dceři své-

ho druhého bratra Grimoalda I. Staršího, jež zemřela roku 669 a církev si ji připomíná 23. listopadu. Gertruda se po svém odklonu od přemrštěného studování začala hodně postit a ukládala si skutky pokání. Dost možná ve své horlivosti opět překročila správnou míru, protože když ve 33 letech 17. března 659 umírala, bylo na vině celkové vyčerpání. Zesnula během mše svaté, při závěrečných slovech „*Ite, Missa est*“. Do posvěcené země pod kostelem sv. Petra pak byla uložena v kajícím rouchu, aby i po smrti dávala najevo odřeknutí se pozlátka světa pro nebeského Ženicha.

Roku 1046 nechal císař Jindřich III. přenést její tělesné pozůstatky do nového, většího kostela a od roku 1298 spočívaly v překrásném sarkofágu, který však nepřežil bombardování v roce 1940. Gertrudiny ostatky, které se podařilo zachránit, jsou tak uloženy v sarkofágu novém.

Svatá Gertruda z Nivelles je patronkou měst Landen a Nivelles, dále poutní-

ků, zahradníků (17. března se totiž kdysi začínaly práce na zahradě a světiče měla být garantkou dobré sklizně) a bývá vzývána při ohrožení úrody hlodavci. S nimi též bývá zobrazována (stejně jako s otvřenou knihou, kostelem, korunou či nemocnicí) a tento atribut je s ní tak úzce spjat, že když se svého času pořádala sbírka na její hrobku, přicházely prý i příspěvky v podobě zlatých a stříbrných myší. Co se patronátu nad poustevníky týče, jak se její sláva roznesla postupně do dalších zemí, byly jí zasvěcovány zejména kostely a kaple stojící na poutnických cestách.

A nyní ještě pár slibovaných slov o Gertrudiných svatých sourozencích:

Její sestrou byla sv. Begga z Andenne. Narodila se v roce 620 v Landenu. Na rozdíl od své mladší sestry se vdala – za Ansegizela, syna metského biskupa Arnulfa. Žili spolu na hradě Chèvremont u Lutychu a měli tři děti. Po mužově skonu vstoupila Begga do kláštera. Zasloužila se o stavbu několika kostelů a kláštera v Andenne,

v němž až do své smrti v roce 691 působila jako abatýše. Její liturgická památka připadá od 11. století, kdy byla zařazena do římského martyrologia, na 17. prosinec.

Kanonizovaným bratrem sv. Gertrudy byl sv. Bavo. Vlastně se jmenoval Al-lowin, Bavo má být zdrobnělina tohoto jména. Neznáme přesné datum jeho narození, víme však, že přerod ke svatosti u něj nastal až těsně před smrtí manželky pod vlivem jeho dcery Adeltrudis a kázání sv. Amada. Do té doby žil dost nevázaně a jeho poznávacím znamením byla krutost. Kál se tak radikálně, že rozdal své jmění chudým a začal evangelizovat spolu se sv. Amandem v dnešní Francii. Po návratu žil Bavo tři roky jako poustevník (nejprve v koruně stromu, posléze ve skrovné chatrči v lese) a poté vstoupil do kláštera sv. Amada ve francouzském Maubeuge. Později se klášter přejmenoval na klášter sv. Bavona. Zemřel 1. října 654. U tohoto dne pak najdete jeho jméno v liturgickém kalendáři.

Katecheze o obžerství

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

radovali – je jako ženich církve; ale chce také, abychom měli podíl na jeho utrpení, které je také utrpením maličkých a chudých. Ježíš je univerzální.

Další důležitý aspekt: Ježíš upouští od rozlišování čistých a nečistých pokrmů, které rozlišoval židovský zákon. A Ježíš na tomto základě jasně říká, že to, co dělá z jídla něco dobrého, nebo řekněme špatného, není jídlo samotné, ale vztah, který k němu máme. A vidíme to, když má člověk neuspořádaný vztah k jídlu: podíváme se, jak jí, jak jí ve spěchu, jak s nutkáním nasytit se – a nikdy se nenasytí – nemá dobrý vztah k jídlu, je otrokem jídla. A Ježíš oceňuje jídlo, také jídlo ve společnosti, při společenských stolováních, kde by tento kladný vztah, který Ježíš navázal ve vztahu k jídlu, měl být znovu objeven a oceněn, zejména ve společnostech takzvaného blahobytu, kde se projevuje tolik nerovnováhy a tolik patologií. Člověk jí příliš mnoho nebo příliš málo. Lidé často jedí o samotě. Šíří se poruchy příjmu potravy: anorexie, bulimie, obezita... A medicína a psychologie se snaží ře-

šit špatný vztah k jídlu. Špatný vztah k jídlu vyvolává všechny tyto nemoci.

Jsou to nemoci, často velmi bolestivé, které většinou souvisejí s útrapami psychiky a duše. Existuje souvislost mezi psychickou nerovnováhou a způsobem, jakým člověk přijímá potravu. Jak učil Ježíš, špatné není samotné jídlo, ale vztah, který k němu máme. Jídlo je projevem něčeho vnitřního: sklonu k rovnováze, nebo nestrídmosti; schopnosti děkovat, nebo arogantního nároku na soběstačnost; empatie těch, kteří se umí podělit o jídlo s potřebnými, nebo sobectví těch, kteří si vše hromadí pro sebe. Tato otázka je tak důležitá: Řekni mi, jak jíš, a já ti řeknu, jakou máš duši. Ve způsobu, jakým jíme, odhalujeme své nitro, své zvyky, své psychické postoje.

Starověcí Otcové nazývali neřest obžerství jménem „gastrimargie“, což lze přeložit jako „břišní šilenství“. Obžerství je „břišní šilenství“. Existuje také přísloví, že musíme jíst, abychom žili, a ne žít, abychom jedli, což by bylo „břišní šilenství“. Je to neřest, která je naroubována

na jednu z našich životních potřeb, jako je jídlo. Dávejme si na to pozor.

Čteme-li to ze sociálního hlediska, je obžerství možná nejnebezpečnější neřestí, která zabíjí planetu. Protože hřích těch, kdo si dají kousek dortu, při vši úctě nezpůsobí velkou škodu, ale nenasycenost, s jakou se posledních několik století pouštíme do vykořisťování planety, ohrožuje budoucnost všech. Vrhli jsme se na všechno, abychom se stali pány všeho, zatímco všechno bylo svěřeno do naší péče, nikoliv k našemu vykořisťování. Zde je tedy velký hřích, hněv břicha: zřekli jsme se jména lidé, abychom přijali jiné, totiž „spotřebitelé“. A právě tak dnes ve společenském životě mluvíme: jsme spotřebitelé. Ani jsme si neuvědomili, že nás tak někdo začal nazývat. Byli jsme stvořeni jako „eucharističtí“ muži a ženy, schopní děkovat, rozvážní u užívání země, a místo toho hrozí nebezpečí, že se měníme v dravce, a nyní si uvědomujeme, že tato forma „obžerství“ způsobila světu mnoho škody. Prosme Hospodina, aby nám pomáhal na cestě strízlivosti, aby různé formy obžerství neovládly náš život. Děkuji.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Boží trest za lidské provinění proti zjeveným Božím přikázáním se může uskutečnit již v tomto životě. Mnohá místa Pisma svatého dokládají, že nejen jednotliví lidé, ale celé národy mohou být Božím bičem uváděny zpět na správnou cestu, neboť *Bůh trestá toho, koho má rád* (Žid 12,6). Kdo neprojevuje lítost a obrácení a odmítá pokání, je pak stížen věčným trestem: *Zbabělci, odpadlíci, nečistí, vrazi, smilníci, čaroději, modláři a všichni lháři dostanou svůj díl v tom močálu, kde hoří oheň a síra, to je ta druhá smrt.* (Zj 21,8) Přitom jsou Boží tresty přiměřené jeho nekonečné trpělivosti: *Ne že by Pán otálel splnit to, co slíbil... ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pomínou, živly se stráví zářem i země a všechno, co se na ní bude nalézat.* (2 Petr 3,9n)

POKUŠENÍ

Člověk je náchylný k pokušením. Pozvedá se pyšně jako jedinec i jako společenství nad druhými lidmi. Chce být svým

FLORENCIE: V DUBNU BUDE OTEVŘENA NOVÁ KATEDRA JOSEPHA RATZINGERA/BENEDIKTA XVI.

Středoitalská teologická fakulta ve Florencii a Teologická fakulta San Isidoro v Seville na základě dohody o spolupráci podepsané oběma akademickými institucemi založily společnou katedru Josepha Ratzingera/Benedikta XVI. s cílem propagovat v akademické a vědecké sféře jeho teologický a filosofický přínos pro církev a současnou kulturu.

Katedra bude nabízet vzdělávání a výzkum strukturovaný do přednášek, seminářů a školících kurzů, doprovázených konferencemi a dalšími iniciativami. Dokumentační podpora bude zajištěna vytvořením specializované bibliografické sbírky, v níž budou shromážděny také výsledky vědeckého výzkumu, který bude v rámci katedry probíhat, a to z hlediska oborového i mezioborového.

Oficiální zahájení proběhne 16. dubna 2024.

Zdroj: www.cirkev.cz

O Božích trestech

„Jedli, pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noe vešel do korábu a přišla potopa a zahubila všechny.“ (Lk 17,27)

vlastním pánem a nevšímá si, že propadá vlastním pudům a vášním a ztrácí tak svoji svobodu. O takových pokušeních nám Písmo opakovaně vypráví: Adam (= člověk) a jeho žena Eva (= život) propadají moci zla, protože uvěřili pokušiteli. Had – zvíře zasvěcené pohanským bohům – hraje při tom d'ábelskou roli pokušitele a Božího protivníka.

Adam je pravzorem nás všech: my jsme Adamové a Evy, kteří podlehlí pokušiteli, a proto podlehlí smrti. Ale byl nám slíben Vykupitel, který rozdrtí hadovi hlavu. Proto vypráví Nový zákon o trojím pokušení, s nímž přišel d'ábel za Ježíšem. Ježíš třikrát pokušitele odmítne s odvoláním na Boží slovo. Útěcha pro křesťany spočívá v celém Ježíšově působení: Boží Syn se totiž zjevil, aby *d'ábově činnosti udělal konec* (1 Jan 3,8).

NEPOUČITELNÉ LIDSTVO?

Písmo svaté nám dokládá, jak odpor lidí proti pokušení stále klesá a lidé zneužívají své svobody. Trpělivý Bůh je milosrdný a pokouší se pohnout lidi skrze proroky a znamení k obrácení. Ale jejich uši jsou zavřeny a srdce je beznadějně zatvrzelé, urážejí Boha, a tak si způsobí, že pocítí trestající spravedlnost: Noe a potopa, Sodoma a Gomora atd. A dnes? „Snad nejnebezpečnějším pokušením naší doby je hédonismus, tzn. blahobyť, rozkoš, bezuzdné zábavy, nemravnost a klanění se údajným nejvyšším statkům.“ (Pavel VI., 26. 11. 1975) Jindy mluvil tento papež o „zeleném světle pro záhubu společnosti“. To, co prožíváme, daleko překračuje stav Sodomy a Gomory... a vůdcové národů nečinně přihlížejí růstu mravní zkázy. Sex, drogy a stoupající zločinnost triumfují... a vraždy dětí jsou zákonem chráněny. Lukášovo slovo (srov. 17,27nn) se stává skutečností.

LOTŮV PŘÍKLAD

Pro svou pohostinnost a zbožnost byl Lot zachráněn (Gn 19), zatímco celé jeho okolí zahynulo ohněm a sírou; Hospodin předem oznámil, že nikdy neopustí ty,

kterí v něho doufají, ale že na odpadlíky sešle trest a utrpení. A tak jeho žena, která s ním nebyla stejného smýšlení, stala se varovným znamením, neboť byla proměněna v solný sloup, který je dodnes viditelný, aby bylo všem zřejmé, že ti, kteří mají rozdělené srdce, a ti, kteří pochybují o Boží moci, budou odsouzením a výstrahou pro všechna pokolení.

Z APOŠTOLSKÝCH OTCŮ

Blahoslavení milosrdní

Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. V tomto výroku můžeme objevit vyšší pravdu, totiž tuto: Věčný Stvořitel, který stvořil člověka podle svého obrazu, vložil do jeho přirozenosti zárodky všeho dobrého, takže nic dobrého nemusí přicházet a vstupovat do nás nejdříve zvenčí, nýbrž všechno, co bychom rádi měli, je v naší moci a můžeme všechno dobré nalézt ve své přirozenosti jako v poradně. Jediné ctností se musíme naučit, která platí přede všemi ctnostmi: nikdo nemůže dobra, po kterém touží, dosáhnout jinak než tak, že sám sebe rozdává. Proto Pán řekl jednou svým učedníkům: *Boží království je ve vás* (Lk 17,21), a jinde: *Kdo prosí, dostane, kdo hledá, nalezne, a kdo thuče, tomu bude otevřeno* (Mt 7,8). Proto při všem našem snažení záleží na naší svobodné vůli, zda najdeme to, co hledáme, a dostaneme to, co si přejeme. Jestliže chceme být důslední, musíme to, co bylo řečeno, použít i v protikladu k dobremu: ani pád do hříchu není způsoben přinucením zvenčí, nýbrž zlo se uskuteční proto, že se pro ně sami rozhodujeme, a vstupuje do našeho bytí tehdy, když si je svobodně zvolíme a chceme je. Mimo naši vůli není zlo ani něčím, co by existovalo samo o sobě. Z toho je zřejmá nezávislá a sebeovládající moc, kterou Stvořitel vložil do naší přirozenosti, že všechno závisí na naší vůli, ať už dobro, nebo zlo.

Proto se také neodvolatelný a spravedlivý rozsudek jen připojí k tomu rozsudku, který padne od nás samých skrze naše smýšlení, a každému bude přiděleno jen

to, co si sám přiřkl: jednomu po obrácení čest a sláva pro jeho vytrvalost v dobrých skutcích, a druhým, kteří neposlouchají pravdu, ale nepravost, hněv a zoufalství, a jak se to všechno jmenuje, co patří ke strašlivé odplatě.

*Sv. Řehoř Naziánský:
O blahoslavenstvích, 5*

Dopis jedné vdově

Blahoslavená duše, která se dnem i nocí nezabývá jinou záležitostí než tím, jak jednoho velkého dne stane před Soudcem, kterého obklopí všechno stvoření, a bude se zodpovídat ze svého jednání, aby pak mohla klidně stát za svými řeči i skutky. Kdo má onen den a hodinu před očima a stále myslí na svou obranu před neúprosným soudním stolcem, ten nebude hřešit buďto vůbec, nebo jen velmi málo. Neboť ke hříchu dochází z nedostatku bázně Boží. Těm, které oživuje živá obava z hrozby, vnitřní bázeň nedopřává času, aby upadli do nechtěného jednání nebo žádostivosti. Mysli proto na Boha, uchovej si bázeň ve svém srdci a veď všechny k účasti na modlitbách. Neboť velká je pomoc těch, kteří dokážou smířovat Boha. Nepřestávej v tom nikdy. Modlitba bude velkým pomocníkem, nejen pokud žijeme v tomto těle, ale i když se od něho odloučíme, bude ukazatelem cesty do budoucího života.

Ale tak jak je taková starost dobrou věcí, tak jsou opět malomyslnost, skličnost a zoufalství pro spásu duše škodlivé. Doufej proto v Boží dobrotu a spolehni se na jeho přítomnost, protože víš, že když se k němu s úctou obrátíme, nejen že nás neodvrhne, ale ještě v průběhu modlitby nám řekne: „Hle, zde jsem!“

Svatý Basil, dopis 174

Běda nám, kteří jsme zhřešili!

Zamysleme se, bratři moji, jaké jsou to věci, které mě tak děsí, a děsí a lekají také vás; jsou totiž strašné zcela pro každého! Tíže vin, které jsem nakupil, a spravedlnost, jakou si zaslужuji: to je to, o čem jsem řekl, že mě to leká a děsí. Velký význam mých vin a strašný soud spravedlnosti jsou dvě věci, které znepokojují mého ducha a uvádějí mě do hrůzy. Myslím na zlo, které jsem svou nedbalostí způsobil, a na tresty, které mě čekají, a proto se moje údy chvějí a přepadá mě strach a hrůza...

Ale zatímco mé nitro se při tomto bolestném vědomí zachvívá, tlačí se do mne jiné hnutí a odstraňuje z mého srdce smutek. Tajně se vzpíná v mém vědomí povzbuzující myšlenka, uděluje mi dobrou radu a podává mi svou ruku k naději. Vidím, jak přede mnou stojí povzbuzující pokání, jak mi šeptá do ucha líbezná zaslíbení: „Když se jako hříšník trápíš tím, že tvoje lítost je neúčinná, proč se, hříšníku, trápíš kvůli svým vinám?“ Na to jsem odpověděl: „Právě proto, že lítost a slzy mě páli a trápí bez jakéhokoliv prospěchu, upadám při pohledu na množství vin do zoufalství.“ – „Poslyš, hříšníku, chci ti dát spásné naučení a životodárnou radu. Poslouchej mě, a ukážu ti, jak máš být správným způsobem smutný, aby ti tvá bolest byla užitečná a tvůj pláč ti přinesl pomoc. Neupadej do bezradnosti a neoddávej se zoufalství! Pán je dobrotivý a bohatý na slitování; on touží po tom, spatřit tě u svých bran, a těší se na tebe, až se vrátíš, a s radostí tě opět přijme. Tvoje největší vina se nevyrovná ani nejmenší kapičce jeho milosrdenství; on tě svou milostí očistí od tvé viny, která tě ovládla. Moře tvých vin nemůže přemoci nejtíši dech jeho smilování, ano, ani všechny nepravosti celého světa nepřemohou moře jeho milosti.“

Sv. Efrém Syrský

PŘÍKLADY

TRESTAJÍCÍ BOŽÍ SPRAVEDLNOSTI V PÍSMU SVATÉM

- Gn 3,16: trest pro první lidi.
- Gn 7: trest potopy pro lidstvo s výjimkou Noeho.
- Gn 19: trest pro Sodomu a Gomoru s výjimkou Lota.
- Ex 14,27: tresty pro Egypťany.
- Ex 32,24–28: trest pro Izraelity za zlaté tele.
- Lv 24,10–16: trest těm, kdo urážejí Boží jméno.
- Nm 14,20–23: trest pro izraelský národ.
- Nm 12,10: trest pro Marii, sestru Mojžíšovu.
- Nm 15,32–36: trest za porušení soboty.
- Nm 16: trest pro Kóracha, Dátana a Abírama.
- Nm 20,10–12: trest pro Mojžíše a Árona za nedůvěru.

Jsme hříšníci

Dejte si pozor, abyste nikdy neřikali: „Já jsem nezhřešil.“ Kdo to říká, je slepý nebo krátkozraký, klame sám sebe a nepoznává, jak ho ďábel v řečech, skutcích, sluchem a myšlenkami podvádí. Kdo se může chlubit, že jeho srdce je neposkvrněné a jeho smysly zcela čisté? Nikdo není bez viny, nikdo bez poskvrny a nikdo z lidí bez provinění kromě jednoho, který se sám od sebe stal chudým, protože byl bohatý. On jediný je bez viny, protože bere všechny viny na sebe, protože chce všechny lidi učinit blaženými, protože nechce smrti hříšníka. On jediný je bez viny, protože snímá hříchy celého světa: přítel lidí, nejlidnější, nejmilosrdnější, dobrý, milující duše, všemohoucí Spasitel všech lidí, Otec sirotků a zastánce vdov, Bůh kajicníků, Lékař duší a těl, Naděje zoufalých, Přístav v bouřích pro vyhnance, Pomoc bezmocných, Cesta života, který všechny volá k pokání a nikoho neopouští, kdo se obrátí. U něho chceme hledat všichni útočiště, protože všichni hříšníci, kteří se k němu obrátili, dosáhli spásy duše. Ani my, moji bratři, nesmíme pochybovat o své spáse. Zhřešili jsme, nuže, obraťme se. Tisíckrát jsme zhřešili, obraťme se tisíckrát. Bůh se raduje z každého dobrého skutku, zvláště když je to skutek kající duše. K takové se Bůh sklání a bere ji do svých vlastních rukou a volá ji s povzbuzením k sobě a říká jí: „Pojďte ke mně všichni, kdo jste obtíženi, já nezavrhu nikoho, kdo ke mně přichází, vy trpící a obtíženi. Já vás uvedu do onoho města nahoře, kde všichni moji svatí požívají velké radosti.“

*Sv. Efrém Syrský: O druhém příchodu
našeho Pána 24–25*

- Sd 20: trest pro kmen Benjamin.
- 1 Sam 2,22–36: trest pro kněze Eliho.
- 1 Sam 13,13n: trest pro Saula.
- 2 Sam 24: trest pro Davida za sčítání lidu.
- 2 Král 2,23n: trest pro chlapce, kteří se posmívali.
- 2 Mak 3,23–27: trest pro Heliodora.
- Sk 5,3–5: trest pro Ananiáše a Safiru.
- Sk 12,23: trest pro Heroda.

Zdroj: Archiv Světla

O děsivé realitě pekla

Když jsem chodil na univerzitu v Banské Bystrici, koloval tam takový obrázek – byl na něm mile vypadající čertík hovořící zhruba něco jako: „Nestresuj se, že skončíš v pekle – vždyť tam budeš mít velkou párty se všemi kamarády, kteří tam rovněž skončí!“

O tragické realitě pekla měl zajímavou přednášku otec Chad Ripperger⁽¹⁾. Protože se však povědomí o této skutečnosti tragicky opomíjí, přišlo mi důležité upozornit na to, co hrozí každému z nás – pokud se vzdáme úsilí o spásu vlastní duše. Peklo skutečně není „jedna velká párty“.

Oheň i led

Na začátku cituje otec Ripperger ze svědectví sestry Lucie, již Panna Maria ukázala peklo během zjevení ve Fatimě, a vybírá několik citátů z Bible, které peklo popisují, jako například stať z evangelia podle Marka: „A jestliže tě svádí oko, vyloupni je; lépe je pro tebe, vejdeš-li do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde »jejich červ neumírá a oheň nehasne.«“ (Mk 9,47–48)

Exorcista upozorňuje, že do pekla jdou lidé, kteří zemřeli ve stavu smrtelného hříchu – a tedy bez posvěcující milosti. V zatracení je několik druhů útrap. Otec Ripperger začíná tím, co nazývá „bolestí smyslů“, tj. fyzickou bolestí. Podle sv. Alfonse jsou v pekle ve skutečnosti stupně a každý tam trpí podle velikosti urážek, jichž se dopustil vůči Bohu – jinak řečeno: „někteří trpí více než jiní“. Momentálně se v zatracení nacházejí duše lidí, kteří během svého života Krista odmítli. Avšak vzkříšení těl se bude týkat také jich. A jak otec Ripperger upozorňuje, jejich trest bude ještě těžší, protože trestům nebude vystavena jen jejich duše, ale i jejich těla.

Podle svědectví lidí, jimž bylo peklo ukázáno, jsou v pekle ohně, ale také místa plná ledu – některé duše ustavičně padají z ohně do ledu a naopak. Z těchto trestů není nikdy úlevy a netrpí pouze tělo, ale celá duše. Podle sv. Vincenta de Paul jsou také pozemské ohně doslova chladné oproti ohňům v pekle. Kněz pokračuje citací ze známého snu Dona Boska, jemuž též byly ukázány prostory pekla.

Nekonečno

V pekle je nepředstavitelný zápach síry a spáleného masa. Jistý světec se vyjádřil, že již zápach jediného zatraceného by způsobil smrt po celé zemi – „a co potom všech?“ – klade si řečnickou otázku

exorcista. V pekle je rovněž neustálá temnota, anebo „přítmi“. Je to proto, že světlo je symbolem čistoty a v pekle není žádné čistoty. Jistou tlumenou září vydávají hořící těla (či spíše duše) zatracených.

Dalším hrozným trestem je neustálý řev, nářky agonie a bolesti, jakož i děsivé pařezky démonů, kteří rovněž vydávají zvuky. „Představte si skřehot, který vás vyděsí k smrti, a vynásobte ho nekonečnem – to je peklo,“ upozorňuje otec Ripperger. Na onom strašném místě je rovněž neustálý hlad a žízeň. Nedokážeme si vůbec představit, jak strašně zatracení hladoví a žízni – dokonce i pozemský hladomor je nic oproti tomu pekelnému. „Zatracení by si raději vybrali pozemský hladomor než to, co prožívají nyní,“ pokračuje kazatel a vzpomíná biblickou stať o boháči, jenž z pekla prosil Lazara aspoň o jednu kapku vody – ale ani té se mu nedostalo.

Toto jsou však stále jen tresty tzv. vnějších smyslů. Avšak člověk disponuje také vnitřními smysly – jako jsou například paměť či představitost – a ty jsou rovněž vystaveny věčným trestům. Smysly člověka na zemi spolupracují – čímž si on utváří obraz o světě, ve kterém žije. Toto v pekle neplatí – každý smysl je trestán odděleně – což u zatracených způsobuje celkový pocit zmatenosti.

Prvním trestem je tedy zmatenost a nejasnost toho, v jakém celkovém stavu se člověk nachází. Druhým trestem je paměť – zatracenci jsou neustále promítány hříchy, které způsobily jeho zatracení. Zároveň vzpomíná na to dobré, co na zemi měl – a co navěky ztratil. To ho uvádí v neustálou zuřivost. Jeho paměť je tedy nekonečným druhem trýznění.

Zatímco na zemi dokáže člověk ovládat své myšlenky, osoba v pekle to již nedokáže – myšlenky jsou jí neustále připomínány demony a ďáblem. Už na zemi dokáže demoni občas vložit člověku myšlenku

přímo do hlavy, ale v pekle mají nad ním již úplnou, neomezenou moc. Tyto myšlenky zatracenců jsou tedy nikdy nekončícími obrazy hrůzy, utrpení a beznaděje. Jelikož demoni takto mají vliv na nás již zde, otec Ripperger radí, že je potřeba se modlit za „očistění paměti“. Jiným trestem, který zatracencům způsobuje hluboké emoční utrpení, je fakt, že jim občas dovozeno vidět spasené duše v nebi – vědomí, že svůj stav už nikdy nedokáže změnit, je pro ně doslova neúnosné a zřejmě i horší než všechny fyzické bolesti, jež musí snášet.

Město nenávisti

Jelikož je zatracený jedinec v jakémsi zmatečném stavu, plně si neuvědomuje situaci, v níž se nachází. Jedna věc je mu však úplně jasná – že jeho trest je absolutně spravedlivý a spravedlivě uložený vzhledem ke všemu, co na zemi vykonal. Toto nemůže popřít. V tomto životě může skutečnost popřít, ne však v tom druhém. „Když Bůh oznamuje svůj rozsudek při posledním soudu,“ uvádí otec Ripperger, „je to tak jednoznačné, že to duše nemůže popřít.“ Demoni oproti tomu mají dokonalý přehled o tom, co se v pekle děje – to však podle kněze v konečném důsledku jen zvyšuje jejich vlastní utrpení.

Peklo je dále podle exorcisty místem plným nenávisti. Nikdo není schopen milovat nikoho, dokonce ani sebe samého. Každý nenávidí každého. Peklo je místem zoufalství – duše vědí, že jejich utrpení nikdy neskončí. Je to také místo zlovolů – každý přeje každému jen co možná největší útrapy. Zatracení nenávidí i samotného Boha a navzájem si způsobují další útrapy a bolesti. Stejně tak dokonale nenávidí demony.

V zatracení jsou pouze negativní emoce – je tam dokonalý hněv a zuřivost – pocity, které duše nedokážou ani kontrolovat, ale ve skutečnosti chtějí tak zůstat. Je tam také dokonalá frustrace a strach. „Strach,“ jak vysvětluje otec Ripperger, „je emoce, kdy vycítíme nějaké přicházející zlo. A v pekle jsou neustále nové druhy utrpení, ponížení, agonie a bolesti. Je tam též dokonalá hrůza.“ Osoby v pekle doslova touží ubližovat všem kolem. Mají žízeň a hlad po celou věčnost, jakož i nekontrolovatelné sexuální touhy umocňované všudypřítomnými demony.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

V pekle člověk nedokáže kontrolovat ani svůj pohyb. Některé duše jsou zaseknuté na jednom místě a v jedné pozici po celou věčnost; jinými je házeno z místa na místo a další zase nekontrolovavě kolem sebe máchají. Po celém pekle je neustálé vraždění; duše se mezi sebou neustále vraždí, démoni je neustále vraždí, ale duše nikdy nemohou zahynout. Je to nikdy nekončící proces. Otec Ripperger pokračuje: „Duše se neustále rouhají Bohu. Jeho spravedlnosti, svatým, těm okolo sebe. Neustále na sebe verbálně útočí... Neustále si projevují zlovůli - a to proto, že nemají žádnou kontrolu nad svojí řečí.“

V pekle je také neustálé zvracení a dušení se, nad kterým nemají zatracenci žádnou kontrolu, a děje se tak například i ze zápachu, kterým tam všude je.

Démonické bytosti

Zatímco v nebi jsou duše ve stálé přítomnosti Boha a jeho andělů, v pekle jsou duše zatracenců ve stálé přítomnosti satana a démonů. Exorcista vysvětluje: „Každý démon, který vás úspěšně svedl na zemi, se vám bude v pekle posmívat, trýznit vás duchovně, způsobovat vám celou sérii fyzických bolestí a jiného utrpení. Budou vám způsobovat emocionální bolest, budou ve vás navyšovat zmatek, pocit viny, hanby a nenávisti. Navěky vám budou společníky. Tak jako budou spaseným v nebi navěky společníky světci, tak budou osobám v pekle navěky společníky další zatracenci.“

I když na nás útočí démoni již v tomto životě, Bůh jim dovoluje jen určitou míru, za kterou se nikdy nedostanou. V pekle však mají nad lidmi již úplnou a neomezenou moc. V pekle není žádná svobody. Tam není možné se démonům zbavit a není též možné odtud utéct. Podle otce Rippergera má rovněž každý démon svoji vlastní individuální povahu. Exorcisté podle něho velmi dobře vědí, jak od sebe odlišní jednotliví démoni jsou. A tak každý démon v pekle terorizuje duši jiným způsobem, podle své osobnosti a podle toho, co o zatracenci ví. V pekle panuje hierarchie démonů. Vyšší rozkazují nižším, anebo je dokonce trestají. Pro zatracence to však v první řadě znamená, že vždy je někde ještě horší démon než ten, který je právě trýzní. Už jen vzhled těch bytostí jim způsobuje nepopsatelnou hrůzu. Někteří svět-

Evangelium - Jan 12,20-33

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřeji; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce slou-

žit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahrne počtou. Nyní je moje duše rozechvěna. Co mám říci? Otče, vysvobď mne od této hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“ Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahřmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl.“ Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny (lidi) k sobě.“ Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

ci se vyjádřili, že by se raději nechali zaživa upálit, než aby opět viděli ty bestie. Exorcisté již dávno vědí, že démoni chtějí být raději v tělech (posedlých) lidí, než by měli být opět posláni na to „strašné místo“.

Démoni jsou však také neuvěřitelně zuřiví. Otec Ripperger říká, že ani zloba Hitlera, Stalina a Mao Cetunga dohromady se nevyrovná zlobě satana - „a ta zloba na vás dopadne plnou silou, když jste v pekle,“ tvrdí. Ti v pekle by podle něho s radostí přijali místo někde v koncentračním táboře či gulagu, než aby trpěli zlobou satana, démonů a každého dalšího zatracence. Pokračuje: „Každý v pekle vás nenávidí, nikdo vás nemiluje - ani vaši rodiče, vaše děti, ani vaše manželka, strážní andělé, svatí v nebi - nikdo!“

Hříchy zatracenců jsou též známy všem ostatním - což je zdrojem velkého osobního zahanbení duší. Ty jsou obětmi posměchů a uštěpačných útoků. V pekle nikdo nikomu neříká pravdu - kromě případů, kdy by mu to způsobilo ještě větší bolest. „Nenávidíte Boha a jeho spravedlnost vás užírá,“ říká kněz ledovým hlasem. Duše zatracených v pekle jsou rovněž nečisté od hlavy až k patě. Vědí, že se na ně Bůh dívá a že vůči nim pocituje nejvyšší opovržení. Chtěly by před jeho hněvem někam utéci, ale nikdy se jim to nepodaří, po celou věčnost. Avšak ještě ani to není ten největší trest v pekle.

Největší trest

Největším utrpením v pekle, největší bolestí pro duše, které tam navěky skončily, je to, že si uvědomují, že nikdy nespátrí Bo-

ha, že nikdy nezakusí nebeské království. To, že jsou navěky vyjmuty z přítomnosti Stvořitele, je pro ně trestem zdaleka největším. Člověk si totiž až po smrti uvědomí, jak velmi potřebuje Boha ke svému štěstí.

„Svatí říkají,“ upozorňuje otec Ripperger, „že veškerá bolest smyslů, o níž jsme doposud hovořili, není nic oproti bolesti ztráty Boha.“

Podle sv. Tomáše Akvinského je to nekonečný trest ze ztráty nekonečného dobra. Navzdory tomu se duše neustále rouhají Bohu, rouhají se za milosti a dobra, jichž se jim nikdy nedostane, zvláště když znaly na zemi někoho, kdo je a bude v Boží přítomnosti už na věky. Exorcista proto znovu opakuje, že do pekla se dostávají ti, kdo umírají ve stavu smrtelného hříchu a kdo svých provinění vůči Bohu upřímně nelitovali.

„Už nyní v pekle máte přichystáno místo,“ varuje posluchače.

Proto je třeba vyhybat se smrtelným hříchům a činit časté pokání - vždyť už jediná nečistá myšlenka, se kterou člověk vědomě souhlasí, ho může přivést do zatracení.

„Vyhněte se proto smrtelnému hříchu a zemřete v Boží milosti,“ vyzývá nakonec otec Chad Ripperger své posluchače.

Zdroj: youtube.com; <https://christianitas.sk>
Přeložil a upravil -dd-

Poznámky:

- (1) Chad Ripperger (nar. 1964) je americký katolický kněz, teolog, filosof a exorcista. [pozn. red.]

Váhu poslání, které bylo svěřeno sv. Josefovi, lze pochopit jediné ve světle Bohem zamýšlené vazby na Neposkvrněnou Pannu Marii. Skrze ni získal podíl na tajemství vtělení. Mohl tento spravedlivý služebník Boží vytušit budoucí utrpení Božího Syna?

Na první pohled se zdá, že na tuto otázku nám Zjevení nedává odpověď. Opakovaně nám různí autoři představují ty nejdůležitější rysy sv. Josefa: jeho panictví, odevzdanost, hrdinskou rozhodnost a odvahy, jeho neotřesitelnou víru a duši plnou světla. Pro všechny tyto vlastnosti si zasloužil titul „Muž spravedlivý“. Je tak nazýván proto, jelikož *měl všechny ctnosti v plné míře* (sv. Jeroným).

Svatý Josef měl všechny rysy, které podmiňují správný vztah člověka k Bohu. Byl plným právem jedním z těch, kteří jsou *tíší a pokorného srdce*. Takovým duším vystupují tajemství Božího království z polostínu do jasného světla a to, co zůstává tělesným lidem zahaleno, zjevuje se těm, kteří jsou čistého srdce.

Dříve než Ježíš odešel ke svým učedníkům, musel žít léta v ústraní nazaretské dílny tesaře Josefa. Když pak nechal Ježíš promlouvat své božské Srdce, řekl: „*Děkuj ti, Otče, že jsi tyto věci skryl před moudrými a zjevil je malíčkým. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo.*“ (Mt 11,25–26) V tomto světle se pokusíme odhalit, nakolik sv. Josef, který vystupoval jako viditelný Ježíšův otec, mohl mít účast na vykupitelském tajemství svého Syna.

Josefova úzkost po zvěstování

Naděje na příchod Spasitele, oživená hlasem proroků, v duších všech bohabojných *vzházela jako světlo ve tmách* (Ž 112). Když se Josef plný víry a očekávání zasnoubil s Marií, netušil, jaké ohromující poslání na něj čeká.

A záhy se přihodilo něco nepředvídaného: Panna jde vstříc mateřství. Prostý tesař stojí před nepochopitelným tajemstvím, které jej staví před dilema, jehož tíží si plně uvědomuje. Přemítá o nevýslovné vnitřní kráse Marii i v těžkém dramatu, které před ním vyvstává.

Jímá jej hrůza, jeho srdce prožívá čas temnoty, v němž se pod ním propadá země. Do Božího tajemství nelze vstoupit bez radikálního osvětlení ani bez vzrůstu vnitřního utrpení.

Na prahu tajemství Kristova utrpení

„*Nevadí, že evangelisté hovoří tak málo o sv. Josefu. Mně stačí, že jej představili jako snoubence Panny Marie.*“ (Leonard z Porto Mauricio, Itálie)

Ale ani v této zoufalé situaci se necítí opuštěn: v nouzi vyzývá Hospodina. Jak často vyslovoval slova žalmů! Své zoufalství překonal tak, že se rozhodl Marii, svou snoubenku, propustit (srov. Mt 1,19). Netušil ještě, že toto tajemství jej činí pomocníkem na díle spásy.

Boží plány jsou nevyzpytatelné. Anděl navštívil Josefa ve spánku a tajemství ztratilo svou temnotu a změnilo se ve světlo. Očištěná víra zbavená lidské opory může nyní překročit zdání a vstoupit do skutečnosti. Josef si nyní zcela jasně uvědomuje, že všechno, co bude nadále prožívat, je dílo Boží. Obdivuhodné vtělení věčného Syna se může uskutečnit v tichosti času a on, pouhý řemeslník, bude toho mlčenlivým svědkem.

Místo úzkosti nastupuje klidná jistota. Zkrušeného srdce se zmocňuje úžas, a jak píše jeden svatopisec: *Josef byl uveden k vrcholům víry, kde se mu dostalo nazírání přímého na Boží tajemství.*

Anděl ovšem ujistil Josefa, že jeho snoubenka porodí syna a on bude pokládán za jeho otce a jako takový mu dá jméno. Tím bude Kristovo poslání: *spasí svůj národ od hříchů* (Mt 1,21).

Pro zbožného Izraelitu nebyla andělova slova žádnou hádankou. UVědomil si ihned, koho Bůh nazývá Vykupitelem: *Já jsem to, kdo ti přichází na pomoc. Svátý Izraele je tvůj Vykupitel.* (Iz 41,14; 49,7)

Z Božího slova vyrozuměl Josef, jaká úloha čeká Božího Syna: dílo Vykupitele, který na sebe přijme lidské viny, dílo, které je spojeno s utrpením.

Josef nese v tichosti srdce spoluúčast na utrpení

O betlémské noci zvěstovali andělé radostnou novinu, že se narodil Spasitel světa. A Josef, který měl za sebou namáhavou cestu po palestinských cestách z domova do Davidova města, setrval v modlitbě. Novorozený odpočívá na slámě, u něho Maria, která jej láskyplně opatruje. Ale věrný manžel vidí na horizontu dlouhou cestu utrpení. Chudoba jeslí trápi jeho otcovské srdce, ale současně probouzí jeho důvěru.

Do jaké propasti lásky se Bůh vrhá, aby přišel mezi nás! Josef vidí, že tu radost vykupuje svou vlastní obětí. Proto nespojuje tuto nouzi s protivenstvím, s nepochopením a nevědomostí. Musí již nyní v tichosti prožívat „bláznovství kříže“: „*Neboj se!*“ slyší, jak k němu doléhá v nitru hlas Duha Svatého.

Když se Josef ujal Panny Marie, přijal na sebe všechny důsledky tajemství vykopení. Zatím bdí nad milostným Dítětem, chrání je a stojí u něho. Když Marie Magdalena de' Pazzi psala o jeho obdivuhodné službě, zvolala: „*Můj Bože, jak slavný byl Josefův podíl na kalichu utrpení Tvého Syna ve službě, kterou prokazoval božskému Dítěti!*“

Tato slova italské mystičky vypovídají dostatečně o bolestné cestě Mariina manželce. Plně ve službách Ježíšových nastoupil pouť po úzké cestě, která je vyhrazena Ježíšovým učedníkům: „*Kdo chce přijít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.*“ (Mt 16,24)

Tak kráčí Josef do Egypta a stojí před paradoxem víry, když přijímá Boží vůli a vnímá již stín kalvarské hory. Při představení v chrámě má možnost nahlédnout ještě hlouběji do tajemství, které se stává zřetelnější.

Když stařec Simeon přijal Dítě do své náruče, vyslovil slova, která jsou novým zjevením. Naplněn prorockým duchem představuje poslání Kristovy Matky jako Spoluvykupitelky: „*Toto dítě je dáno k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat – i tvou vlastní duši pronikne meč.*“ (Lk 2,34–35)

Josef vnímá tato slova jako prostý svědek a pronikají mu do srdce jako kruté proctví. Mesiášova postava nabývá před jeho zrakem zřetelnější kontury a Izaiášova slova *o utrpení služebníka* odhalují novou pravdu: *Zde je můj služebník ... nebude křičet (Iz 42,1n) ... Vyrosl před ním jako proutek ... byl v opovržení ... muž plný bolesti ... zmučen pro naši nepravost jako beránek vedený na porážku.* (Iz 53,2–7)

V nedaleké budoucnosti se rýsuje blížící se utrpení. Je to dílo spásy, které zve velko-

Svatý Josef

Krise rodiny, a zvláště pak krize otcovství, kterou pozorujeme v současné společnosti, je těsně spjata s krizí hodnot, a především pak s krizí odpovědnosti. Přeplněné domovy osamělých matek, oběti násilí v rodině, sexuální zneužívání dětí, to jsou smutná znamení, že se děje něco velmi zlého. Přibývá dětí, které při slovu „otec“ pocítují místo lásky a hrlosti strach, odpor a někdy i nenávisť. Tisíce žen trpí v důsledku psychické nezralosti, neodpovědnosti, slabosti, anebo naopak přílišného sebevědomí mužů a otců, kteří je týrají fyzicky i duševně, nutí k potratům, sexuálně vykořisťují, a tak proměňují život svých nejbližších v peklo.

A přece by tomu tak nemuselo být. Stačilo by vložit trochu více úsilí do výchovy chlapců již v době, kdy si hrají na pískovišti, a vychovávat z nich dobré, citlivé a odpovědné muže a otce. V každé rodině by se měly konat modlitby na tento úmysl, a to tím více, že každý otec má v nebi zvláštního přímluvce a přítele, který se za něho bude rád přimlouvat u nebeského Otce.

Tento přítel žil před dvěma tisíci lety v Nazaretě. Dokázal být tím nejlepším mužem a nejlepším otcem, ačkoliv to od něho vyžadovalo mnoho odříkání a nesmírnou odpovědnost. Myslím tím sv. Josefa, Snoubence Panny Marie a Pěstouna samotného Ježíše, Božího Syna.

Není toho mnoho, co o něm víme. Pocházel z královského Davidova rodu, ale tento původ se projevoval spíše v duchovním bohatství, protože v tomto pozemském životě byl Josef chudým tesařem, který musel těžce pracovat, aby uživil sebe a svoji rodinu.

Musel být člověkem nadmíru spravedlivým, dobrým a moudrým, když si jej sám Bůh vybral za svého pěstouna.

Ve chvíli, kdy se zasnoubil s Marií, přijal odpovědnost za ni i za její Dítě. Bylo to pro něho jistě obtížné pochopit tajemství Božích záměrů, ale nediskutoval, nepochyboval a neuhýbal před břemenem povinností vložených na jeho bedra. Nebylo to pro něho lehké. Narozením Ježíše Krista se pro něho skončil spokojený a ustálený život. Všechno se pro něho změnilo a vlastně se už nikdy nevrátilo do původních mezí. Útěk před Herodem, spojený se strachem a obavami o milovanou Marii i o maličké Dítě, pro které se stal před světem otcem, doby vyhnanství v Egyptě, namáhavá cesta zpět do rodné obce. Po všechna ta léta, kdy před jeho zrakem vyrůstal Boží Syn, viděl v očích jeho Matky předtuchu utrpení, které jí probodne srdce. Nemohl udělat nic, čím by mohl změnit tuto situaci, zapu-

dit tento smutek, nebyl ani schopen plně pochopit tajemství vtělení. Mohl jen pracovat ze všech sil, být pro své drahé ustavičnou oporou, z celého srdce milovat a nikdy nepochybovat.

I když jej umění často představuje jako starce, svatý Josef vůbec nebyl starý. Byl to muž v plné síle. Měl ženu, která v souladu s vírou církve nikdy nebyla ve fyzickém smyslu jeho ženou, měl syna, jehož otcem sám nebyl, a přece byl vzorem nejlepšího muže a nejcitlivějšího otce.

Jak veliký je rozdíl mezi tímto chudým tesařem z Nazareta a mnoha současnými muži, kteří utápějí své slabosti v alkoholu, požadují od rodiny přímo poddanské služby, bijí a pronásledují ženu i děti a už vůbec jim nedávají příklad slušného a dobrého života!

V každé době život s sebou přináší řadu problémů: nedostatek práce, strach, že neobstojíme, starosti z oblasti duchovní i materiální. Nemá však cenu před nimi utíkat. Prosme o pomoc sv. Josefa, svěřme se do ochrany jeho nejčistší Snoubenky a oni jistě vyprosí naší rodině potřebné milosti, abychom dostáli svým povinnostem a své odpovědnosti. Je snad něco, co by Syn Boží mohl odříct své Matce a tomu, který mu byl tím nejlepším otcem?

Nechť se tedy sv. Josef stane důvěrným přítelem každého muže a každého otce, aby naše rodiny žily v lásce, míru a štěstí, s vděčností Bohu prostřednictvím sv. Josefa.

Z RRM 03/98 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)

rysé srdce, aby trpělo spolu s Mistrem. Je to kříž, který bere na svá ramena, aby dokončil úplnou oběť.

Josef chápe v tichosti ještě lépe, co od něj Bůh očekává. Jistě, on nebude mít přímou účast na Ježíšově utrpení tak jako Panna Maria. Ale celý jeho další, prací naplněný život se orientuje směrem k Ukřižovanému. V souladu se svým povoláním patří k těm, které Bůh předem vyvolil (Řím 8,29).

V hloubi duše je Josef přesvědčen o velikosti tohoto Dítěte, jehož život se odvíjí uprostřed Nazareta. Prostý tesař chce mít podíl na jeho utrpení v duchu Pavlových slov: *Raduj se, že nyní trpím to, co zbývá do míry utrpení Kristových...* (Kol 1,24) Josefův život se stává jediným obětním průvodem.

Josef zažívá hořkost Ježíšovy smrti

Je tu ještě jedna událost, která otrásla jeho životem. Po tři dny byl mládenec Ježíš

k nenalezení, a to způsobilo rodičům velké strádání. Do duše se vkrádá krutá myšlenka na smrt. Josef těžce prožívá prázdnotu tajemného zmizení. Až třetí den našli Ježíše uprostřed učitelů Zákona. Mariina slova vyjadřují přesně to, co cítí i Josef: *„Hle, s bolestí jsme tě hledali.“* (Lk 2,48)

Tato krátkodobá ztráta připravila Josefovi hluboký pocit utrpení. Je to předehra toho, co se později stane na Kalvárii, kde Spasitel vydá svůj život smrti. Něco podobného se odehrává v Josefově duši. Pociťuje opuštěnost srdce, které velkodušně miluje, a náhle vidí umírat toho, koho miluje. Prožívá slova žalmu: *Ovinuly mne provazy smrti... v soužení jsem vzýval Hospodina* (Ž 18,5-7). Ježíšova ztráta zanechala v duši velkou prázdnotu, i když neuslyšel volání: *„Bože můj, proč jsi mne opustil...“* (Mt 27,46)

Josef tak prožil v hloubi duše hořkost kalvarské hory. Abychom si to potvrdili, mu-

síme číst evangelium s velkou pozorností, pak pochopíme nouzi tohoto prostého tesaře v oněch třech dnech hledání. Pak se Ježíš vrací domů a poslouchá své rodiče. Josefova bolest však stále roste, jak se cítí stále více vtahován do velikého tajemství. Abychom dosáhli Božího světla, musíme projít křížem smrti. Okamžik vlastní smrti se pro Josefa stává aktem, v němž se naplňuje duch pokání a lásky.

Tak můžeme v této postní době rozjímat o utrpení na bolestné cestě nazaretského tesaře. On prožíval Ježíšovo utrpení ve svém nitru. Ve své odevzdanosti měl podíl na utrpení Božího Syna. Ukazuje nám cestu, on, který dostal více osvětlení než proroci a více utrpení než mučedníci. Pomáhá nám a naši víře připojit se k utrpení Ježíše Krista.

Z Maria heute 291/94 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)

Na obranu života

Svatý otec Jan Pavel II.

k 5. výročí vydání encykliky *Evangelium vitae*

Pokládám *Evangelium vitae* za ústřední dokument svého pontifikátu a ideální pokračování encykliky *Humanae vitae* svého předchůdce blahé paměti, Pavla VI.

K encyklice *Evangelium vitae*, jejímuž publikování předcházelo mimořádné zasedání konzistoře a konzultace se všemi biskupy, mě vedly jako pohnutky perspektivy naděje pro budoucnost celého lidstva. Napsal jsem: „Všem členům Církve, lidu života a pro život adresuji tuto největší výzvu, abychom mohli společně dát tomuto světu nové znamení naděje a působit, aby vzrůstala spravedlnost a solidarita a upevnila se nová kultura lidského života, budující autentickou civilizaci pravdy a lásky.“

Život, pravda, láska: slova silně podněcující a stimulující poslání člověka ve světě. Ona jsou zakotvena v poselství Ješíše Krista, který je Cesta, Pravda a Život, ale jsou také vtisknuta do srdce a do tužeb každého člověka.

Zkušenost, jež prožíváme uprostřed společnosti, které Církev s obnoveným úsilím přinášela své poselství v průběhu těchto pěti let, konstatuje shodně dvojitou skutečnost: na jedné straně přetrvávající obtíže, s jakými se poselství setkává ve světě poznamenaném těžkými příznaky násilí a dekadence; na druhé straně neměnnou platnost tohoto poselství a skutečnost, že se mu dostalo společenského přijetí všude tam, kde společenství věřících odvážně a jednomyslně tlumočí své poslání a dokáže zapůsobit na vnímavost lidí dobré vůle.

Existují fakta, která potvrzují s rostoucí jasností, jak politika a zákonodárství, které jsou proti životu, přivádějí společnost k úpadku nejen morálnímu, ale také demografickému a ekonomickému. Poselství encykliky může být tedy prezentováno nejen jako autentický návod k morální obrodě, ale také jako základní předpoklad občanského ozdravení.

Není tedy pravdou, že tento druh odmitavé mentality, jež vede k prosazování zákonů protivilících se životu – zákonů, které legalizují potraty, eutanazii, sterilizaci a regulaci porodnosti metodami, jež

jsou v rozporu se životem a s důstojností manželství –, představuje něco nevyhnutelného, a je tedy společenskou nutností. Naopak, ona představuje zárodek zhroucení společnosti v jejích základech.

Občanské a mravní svědomí nemůže přijmout takovou falešnou nevyhnutelnost, stejně jako nepřijímá ideu nevyhnutelnosti válek nebo etnických čistek.

Velkou pozornost zasluhují ty kapitoly encykliky, které se týkají vztahu mezi občanským a mravním zákonem, a to pro jeho rostoucí význam, jaký má pro obrodu společenského života. Zde se žádá od pastýřů, věřících a všech lidí dobré vůle, zvláště od zákonodárců, nové a jednomyslné úsilí o úpravu nespravedlivých zákonů, které legitimují nebo tolerují takováto násilí.

Nesmí se zanedbat nic, co směřuje k zamezení legalizovaného zločinu, nebo co může alespoň přispět k omezení škod, jaké působí takové zákony, a to tím způsobem, že se udržuje živé vědomí zásadní povinnosti respektovat právo na život od prvního okamžiku početí až do přirozené smrti lidské bytosti, a to i té nejposlednější a nejméně nadané.

Ale druhé široké pole úkolů v obraně života se otevírá pro podnikavost společenství věřících: je to oblast pastorační a výchovná, které se týká čtvrtá část encykliky, jež přináší konkrétní návody pro budování nové kultury života. V těchto pěti letech vznikly v diecézích a ve farnostech četné iniciativy, ale mnoho ještě zbývá vykonat.

Autentickou pastorační a v prospěch života není možno jednoduše delegovat na specifická hnutí, která pracují na sociálně-politickém poli, i když jsou velmi záslužná. Musejí se stát nedílnou součástí celocírkevní pastorační, protože jí patří úkol hlásat „evangelium života“. Aby se tak dělo opravdu účinným způsobem, je třeba zapojit do díla všechny, ať už jde o přiměřené úrovně vzdělávání, nebo služby, nebo konkrétní struktury pro přijímání těch, kteří to potřebují.

To předpokládá především přípravu pastoračních pracovníků v seminářích

a teologických institutech; požaduje to správnou a shodnou výuku morálky v různých formách katecheze a formování svědomí; a konečně to vyžaduje konkretizaci a zabezpečení oněch služeb, které je možno poskytovat všem osobám, které v obtížných situacích hledají potřebnou pomoc.

Pomocí sladěné výchovné aktivity v rodinách i ve školách se bude hledat takový způsob, aby tyto služby nabyly hodnotu „znamení“ a poselství. Tak jako společenství potřebuje místo pro výkon kultu, tak musí pociťovat potřebu organizovat především na diecézní úrovni výchovné a operační služby pro ochranu lidského života, služby, které jsou plodem lásky a znamením životaschopnosti.

Úpravu zákonů musí předcházet a provázet formace mentality a obyčejů na široké úrovni trpělivým a viditelným způsobem. Církev na tomto poli nic neopomine a nemůže se smířit s nedbalostí nebo trestuhodným mlčením.

Obracím se zvláštním způsobem především na ty mladé lidi, kteří jsou vnímaví pro úctu k hodnotám tělesnosti a především k samotné hodnotě počatého života: ať jsou prvními tvůrci a dobrodinci práce, která se děje na poli pastoračního života.

Obnovuji svou výzvu, s níž jsem se v encyklice obrátil na vědce a lékaře, na vychovatele, na rodiny a na všechny, kteří pracují v hromadných sdělovacích prostředcích, a zvláště pak na ty, kteří formují právní řád, a na zákonodárce. Bude to zásluhou úsilí všech, jestliže právo na život najde konkrétní aplikaci na tomto světě, kde je dostatek prostředků, pokud jsou dobře rozdělovány. Jen tak je možno překonat tento druh mlčky trpěné a kruté selekce, která nespravedlivě likviduje ty nejslabší.

Každý člověk dobré vůle nechť se cítí povolán, aby zmobilizoval své úsilí v této velké záležitosti. Ať jej posiluje přesvědčení, že každý krok učiněný ve věci obrany práva na život a jeho konkrétní aplikace je krokem směrem k míru a civilizaci.

V důvěře, že tato připomínka může vyvolat nové úsilí pro úkol ochrany života a pro šíření kultury života, svolávám na vás všechny a na ty, kteří vám pomáhají v tomto citlivém úseku, přimluvu Marie, „Jitřenky nového světa a Matky všech živých“, a uděluji vám apoštolské požehnání.

Bolletino Vaticano 14. 2. 2000

Heřman Josef (23)

Opět klečel Heřman ve svitu věčného světla před svatostánkem a jeho modlitba o pokoj byla úpěnlivější než jindy. Skoro všichni lidé z kláštera byli na polích, neboť byl čas žni. Až do kostela doléhalo zvonění srpů a kos.

„Pane, dej pokoj a mír, pokoj říši, pokoj církvi!“ křičelo srdce kněze. „Milosrdná nebeská Matko, vypros nám pokoj! Jen bij mé srdce tisícem ran, ale dej nám mír!“

Náhle ho vyrušily spěšné kroky. Byl to otec Anton, chytl modlíciho se pevně za rameno a vykřikl: „Heřmane, rozhoupej zvony! Je mír! Císař se smířil s papežem, v Benátkách! Teď je již jediný papež: Alexandr! Je pokoj!“

Heřman rychle otevřel dveře kostela, zavolal si na pomoc pár žáků, kteří právě projížděli okolo na voze s obilím, a křičel na ně:

„Je mír, děti, pokoj! Pomozte mi rozeznět zvony!“ Žáci se s radostí chopili provazů a brzy zpívaly všechny zvony ze Steinfeldu. Největší zvon – Marii – rozezněl Heřman sám. Jeho oči byly šťastné a plné slz, jeho srdce křičelo s každým úderem zvonu: Pokoj, pokoj!

„Pokoj, mír!“ radovali se společně ti, kteří pracovali na polích. Práce byla na chvíli přerušena a ruce se spojily v modlitbě. Pak se ale zase ozval zvuk srpů ze zlátnoucích polí, nyní radostněji.

Pokoj zvěstovaly všechny zvony křesťanstva. Lidé, kteří se navzájem neznali, se objali a radovali se z překonaného rozdělení.

Dva mocní se smířili. Papež a císař si s upřímným srdcem předali políbení pokoje a přísahali pokoj na evangelium. Ze zahořklých nepřátel se stali přátelé.

Kdesi dostihla zpráva o smíření také osadníky, kteří s jedním premonstrátským knězem putovali do Čech.

Konrád si hned vzpomněl na slova, která mu tehdy Heřman řekl: „Pořádný kus dějin je psán těmi, kteří v tichosti slouží Bohu v pokoře a postu za klášterními zdmi, neznámými a skrytými lidmi.“

„Máš pravdu, drahý příteli!“ říkal si sám pro sebe. „Mír z Benátek je zázrak z Boží milosti!“ Rozjasnily se všechny tváře a krok těch, kteří hledali novou vlast,

se zpevnil a ze silných srdcí zazněla píseň poutníků:

„Do východní země chceme jet, do východní země chceme jít, přes zelená vřesoviště, přes modrá jezera. Spolu s mnichy přes širé pláně, kde na nás čekají lepší časy.“

Cesta byla hned lehčí, svět krásnější a cíl se zdál být blíž.

Ve Steinfeldu Heřman zvonil až do setmění: Pokoj, pokoj, pokoj!

Pán nad dvaceti národy a loupežnický hejtman

Starý Ondřej seděl na lavici vedle kamen a strkal do sálající výhně bukové poleno. Jeho vrásčitý obličej zesvětloval v záři plamenů a trochu se usmál. Otočil se a položil ruku na rameno pateru Heřmanovi, který seděl vedle něj.

„Ne, otče, to je dobré. Chudý, to jsem. Ale zimu přežiju i bez klášterní polévky. A vůbec, víte vy, s kým mluvíte? Myslíte si, že se starým sedlákem. Jo, to si myslíte vy, ale já jsem víc než císař Fridrich s jeho rudým vousem!“ Oči starého muže spokojeně zářily. Chvilí se pásl pohledem na údivu ve tváři premonstráta. Pak pokračoval: „Kolik národů má ten... ten

Barbarossa? Německo a Velšsko, jinak už nic. Tak to by byly dva. Ale já mám dvacet národů! Já panuji nad říši s mnoha statisíci poddanými, a kolik královen je mi poddáno!“

„Mluvíte o svých včelách!“ smál se Heřman.

„Samozřejmě, o svých včelách! Jsou to dobrá zvířátka, pilná zvířátka.“

„Ale někdy píchají!“ dobíral si jej pater.

„Jo, to dělají, ale to je pro starého včelaře jako políbení. Lidé dovedou píchat hůř a jedovatěji!“ Starý muž pokýval hlavou, s vážným obličejem. V životě zažil spoustu trápení. „Tak tedy chcete vosk, otče?“

„Samozřejmě, na svíčky!“

„Tolik svíček nehořelo nikdy ve steinfeldském klášterním kostele, co vy jste sakristiánem. Ale je to dobré, když hoří svíčky. Musí hořet spousta svící, z dobrého vosku. Časy jsou zlé a mnoho lumpů se toulá našimi lesy. Mnohdy je člověku pořádně úzko, když jde za tmy domů. Zlý zde rozehrává svoji hru, ten zlý, otče Heřmane!“ Včelař se spěšně pokřižoval.

„Zlý nemá žádnou moc nad lidmi, kteří jsou dobrého srdce!“ utěšoval jej kněz.

(Pokračování příště)

Podle W. Hünermann:
Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939

Mariánské společenství Večeřadla Křenovice u Kojetína Vás co nejsrdečněji zve na
NOČNÍ EUCHARISTICKÉ PROCESÍ NA SVATÝ HOSTÝN konané **v pátek 19. dubna 2024 od 21.00 hod.**
za účasti **Mons. Antonína Baslera.**

Úmysly procesí: za odčinění urážek způsobených Trojjedinému Bohu a Panně Marii; za ochranu rodiny a manželství jako svazku muže a ženy; za odčinění hříchu potratu a návrat lidstva k Božím příkázáním; za svatost kněží a zachování pravé katolické víry; za pokoj a mír v lidských srdcích a na celém světě. A také jako poděkování za neschválení Istanbulské úmluvy Senátem ČR.

ORGANIZACE POUTĚ: **21.00 hod. – zahájení procesí** z parkoviště v Bystřici pod Hostýnem (u hřbitova)

- **00.00 hod. – mše svatá v bazilice na Svatém Hostýně** (hlavní celebrant Mons. Antonín Basler)
- po skončení mše svaté bude následovat odvoz poutníků autobusem na parkoviště v Bystřici pod Hostýnem.

Pro ty, kteří se nemohou pěšího výstupu zúčastnit ze zdravotních důvodů, bude připraven paralelní program v bazilice na Svatém Hostýně od 21.30 hod. Na Svatý Hostýn je vyveze autobus před zahájením procesí.

Pro ty, co budou chtít vzdát úctu svátostnému Ježíši – nezapomeňte si vzít podložky pod kolena... Po svatém přijímání se opět pomodlíme modlitbu Svatého otce Benedikta XVI. k Pražskému Jezulátku – vezměte si z domova obrázky Jezulátka s modlitbou.

Autobus pro poutníky zastavuje na těchto místech: KOJETÍN – od kostela Panny Marie v 19.45 hod.

- KROMĚŘÍŽ – od kostela sv. Jana ve 20.00 hod.
 - HULÍN – autobusová zastávka na nám. Míru ve 20.15 hod.
 - HOLEŠOV – autobusové nádraží ve 20.30 hod.
- Po skončení programu na Svatém Hostýně se vrací autobus stejnou trasou nazpět. Zájem o autobus je nutné předem nahlásit na telefon: 606 484 928.

Informace také na www.veceradlo.cz. Těšíme se na Vás!

Pondělí 18. 3. 2024

6:05 Cesta k andělům: David Vávra – divadelník a architekt
6:45 Slovanský Velehrad **7:10** Harfa Noemova: Má vlast – Tábor **7:35** Ghana – Naděje za řízením **8:05** Buon giorno s Františkem **8:45** V pohorách po horách: Ostrva – Vysoké Tatry **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Dřevěné návštěvy: Ivan Moravec **9:40** Outdoor Films s Liborem Duškem (92. díl): Člověk mnoha tváří a profesí **11:10** Měl to být Gerlach **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Bud' vůle tvá: Síla poslušnosti **13:20** Magion – příběh družice **14:00** Noční univerzita: prof. Petr Slaviček – Věda o vědě – Co ví vědci na vědce **15:20** Kambodža pohledem zblízka **15:45** V souvislostech **16:10** Až navěky **18:00** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Kristus vstal z mrtvých! **18:15** Historie a současnost Matice svatohostýnské **18:40** Pavel Lohonka Žalman & spol. na Mohelnickém Folk-Festu 2020 **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Madam závist **19:35** Leh – Hedvábná cesta **19:45** Přejeme si... **20:05** Přesah: O kultuře kolem nás i v nás [L] **20:50** Plné hnízdo v Kraji Vysočina [P] **21:20** Dokořán: S Milošem Vystrčilem **22:15** Když vyschnou studny **22:35** Kulatý stůl: Neuzavřené česko-německé vztahy? **0:00** Večer chval: Živá modlitba a chvála **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 19. 3. 2024

6:05 Klapka s Alenou Krejčovou **7:10** Koncert Wihanova kvarteta: Šumperk **8:15** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Vzkříšení Lazara (Jan 11,1–45) **8:50** Dědek a jeho kreslený svět: Stárnutí a smrt jako výzva **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V pohorách po horách: Kunětická hora – Polabí **9:30** V souvislostech **9:55** Setkání: Štěpán Krňouf **10:00** Noční univerzita: Marek Orko Vácha – Krajina, zrcadlo duše **10:50** Plné hnízdo v Kraji Vysočina **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Do varu s Maxem Kašparů: Nemoci dneška **13:10** Naši – osobnosti lidové kultury – Míla Brtník **13:25** ARTBITR – Kulturní magazín **13:35** Můj chrám: Daniel Raus, kostel sv. Tomáše v Praze na Malé Straně **14:05** Poutníci času: S Tomášem Šapovalovem **14:20** Na pomezí ticha a tmy **15:10** Terra Santa News: 13. 3. 2024 **15:30** Nábožné združení svätého Jozefa **16:00** Muzikanti, hrajte: Blatnička **17:05** Dokořán: S Milanem Uhdem **18:00** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Ježíš se zjevuje apoštolům **18:10** Animované biblické příběhy: Postaven na Skále **18:40** Zpravodajské Noeviny: 19. 3. 2024 [P] **19:00** Setkání: Antonín Tesářík – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Mikulčicích a Archeopark Mikulčice **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **19:35** Temptation 2 – Létání **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Co tě nezabije... **19:45** Přejeme si... **20:05** Benno – člověk mezi lidmi **20:45** Moudrost mnichů: Recept na vztek a škodolibost **21:00** Můj chrám: Hayato Okamura, kostel sv. Ignáce v Praze **21:20** Výpravy do divočiny: Tajemný Tibet **22:25** Česká hudba na zámčích Moravy a Slezska: Hradec nad Moravicí **23:00** Obchod s migranty **23:30** Zpravodajské Noeviny: 19. 3. 2024 **23:55** Hrdinové víry (2. díl): P. Antonín Šuránek **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 20. 3. 2024

6:05 Cesta k andělům: Ladislav Heryán – salesián **6:50** Zpravodajské Noeviny: 19. 3. 2024 **7:10** Hovory z Rekovic: Jan Svoboda **7:25** Noční univerzita: prof. Petr Slaviček – Věda o vědě – Co ví vědci na vědce **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Vitráže v kapli Ducha Svatého **10:25** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Šestidenní běh z Třebíče přes Javořici a Českou Kanadu do Jihlavy a zpět [P] **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ondrášovské putování: Rožnovské slavnosti 2023 **14:15** Přesah: O kultuře kolem nás i v nás **15:05** Zachraňme kostely: Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích **15:25** Zpravodajské Noeviny: 19. 3. 2024 **15:45** ARTBITR – Kulturní magazín **16:00** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře **17:20** Joy – Krása motýlích křídel **17:30** Terra Santa News: 20. 3. 2024 [P] **18:00** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Ježíšovo nanebevstoupení a seslání Ducha Svatého **18:10** Strýček Emu: Březen **18:20** Daruj písničku [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Poutníci času: S Martinem Tolarem **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se...! Ptejte se kněze [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Noční univerzita: Michal Steiner a Štefan Esztergályos – Podstata chvály **22:55** Stone Magic – Hradý **23:00** Generální audience papeže Františka **23:20** Ending – vesmírná pouť sondy Voyager **23:30** Příběhy odvahy a víry: Bud' vůle tvá: Síla poslušnosti **0:00** Paprsek Boží lásky – Kosovo **0:25** V pohorách po horách: Hora Baranec v pohoří Roháče **0:35** Blízko nebe **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 21. 3. 2024

6:05 Klapka: s Jánem Kuskou **7:05** Nic než národopis **7:50** Terra Santa News: 20. 3. 2024 **8:10** Dokořán: S Milanem Uhdem **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Poutníci času: S Tomášem Šapovalovem **9:35** Kulatý stůl: Neuzavřené česko-německé vztahy? **11:00** Na La Salette s Boženou Rajnušovou **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Albánie – Angelo **13:20** Plody Medžugorje **13:30** Generální audience papeže Františka **14:00** Má vlast: Konice **15:20** Dítě 31 **16:00** Zpravodajské Noeviny: 19. 3. 2024 **16:20** Expedice Monoxylon **16:45** Papež Benedikt XVI. **17:40** V pohorách po horách: Ostrva – Vysoké Tatry **18:00** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Život prvních křesťanů **18:15** Ovečky: 6. neděle postní – Květná neděle **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Galileo Galilei (1564–1642) **19:00** Anděl bez křídel **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Ladak – Malý Tibet **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Óda na radost **19:45** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání: Tykráso [L] **21:10** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Pavel Bratinka **21:25** Kaplani naděje: Dagmar Slizová **21:35** Moudrost mnichů: Recept na podařený život podle otce Leona Knabita **21:55** Pod lampou [P] **0:00** Charita Odry: Představení středisek **0:15** Dům ze skla? **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 22. 3. 2024

6:05 Cesta k andělům: Martin Dejdar – herec (1. část) **6:50** Koncert a cappella: Podzimní festival duchovní hudby 2015 **7:45** Meditační kaple svätého Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **7:55** Goralská obec Čierne **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Přesah: O kultuře kolem nás i v nás **10:10** Tajemná radost, Matka Rosa Vůjtechová **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Cenakolo: Svědectví o Lásce, milosrdenství a přátelství **12:50** Petrkov 13 **13:35** Pavel Lohonka Žalman & spol. na Mohelnickém Folk-Festu 2020 **14:05** Mood – Ptáci

14:20 Nebojte se...! Ptejte se kněze **15:20** Křížová cesta rodin **15:35** Magazín Mary's Meals **16:00** Benno – člověk mezi lidmi **16:40** Opřu se o florbalovou hůl **17:00** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **17:05** Příběhy z Dobré knihy: Obrácení svätého Pavla **17:12** Animované příběhy velikánů dějin: William Bradford (1590–1657) **17:40** Mladí salesiánští misionáři – Austrálie **18:00** Mše svatá z kostela sv. Václava: Dolní Bojanovice [L] **19:00** Autorská křížová cesta: Dolní Bojanovice, kostel sv. Václava [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Dítě v srdci [L] **21:30** Můj chrám: Michaela Šojdrová, politička, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kroměříži [P] **21:55** Poletuchy: Na skok okolo Hradišťa **22:35** Galicijský poutník **23:25** Jak potkávat svět: S Martinem Chodúrem **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 23. 3. 2024

6:05 Klapka: s Markem Pospíšilem **6:45** Tiché hrozby – Mizející půda **7:15** Duchovní malby: Ježíšovo utrpení **7:40** Zřím Řím **8:00** Sedmihlásky (68. díl): Letěly dvě holuběnky **8:05** Ovečky: 6. neděle postní – Květná neděle **8:20** Animované biblické příběhy: Postaven na Skále **8:50** Strýček Emu: Březen **9:05** Bratr oheň: Vznešený rytíř **9:40** Koncert chval SBM: Pozoří, kostel Nanebevzetí Panny Marie **11:10** Domov v Bortnykách **11:25** ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu: Záznam mše sväté ze Slavnosti Nejsvětější Trojice v Nepomuku, kostel sv. Jana Nepomuckého **13:15** Pod lampou **15:15** Střípký z ostravské archeologie: Hradisko a hrad Landek [P] **15:30** Můj chrám: Michaela Šojdrová, politička, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kroměříži **15:55** Chodničky životů: Rožnovské slavnosti 2021 **17:30** O médiích: Jak se proměnila média za posledních 10 let [P] **18:00** Slovo na neděli: 6. neděle postní – Květná neděle [P] **18:20** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Rimini – La Verna **18:45** Toccata – Káhira **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Pokora víc než odvaha **19:45** Přejeme si... **20:05** Outdoor Films: S mořeplavcem Richardem Konkolským [P] **21:35** Moudrost mnichů: Recept na samotu **21:50** V pohorách po horách: Ruprechtický Špičák [P] **22:05** Dekalog IX.: Deváté přikázání **23:10** Poutníci času: S Tomášem Šapovalovem **23:25** Mozárabové: Zapomenuté dědictví **0:20** Fotografka lidských duší **0:40** Pešky hezky česky: Svatojakubská cesta **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 24. 3. 2024

6:05 Cesta k andělům: Martin Dejdar – herec (2. část) **6:35** Vietnam **6:48** Okolo houslí **7:10** Obchod s migranty **7:40** Cvrlikání: Tykráso **8:50** Slovo na neděli: 6. neděle postní – Květná neděle **9:10** O médiích: Jak se proměnila média za posledních 10 let **9:30** Magazín Mary's Meals **10:00** Mše svatá z Květné neděle: Vatikán [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Muzikanti, hrajte **14:05** Autorská křížová cesta: Dolní Bojanovice, kostel sv. Václava **14:55** Outdoor Films: S mořeplavcem Richardem Konkolským **16:30** Dřevěné návštěvy: Divadlo S+H **16:50** Kaplani naděje: Sr. Anna Vendula Malichová **17:10** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Vjezd do Jeruzaléma (Jan 12,12–16) **18:00** Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenko + Ej, fialenko modrá **18:05** Ovečky: 6. neděle postní – Květná neděle **18:20** Bratr oheň: František jde do boje **18:45** Strýček Emu: Ptáci [P] **19:00** V pohorách po horách: Čertův mlýn a Kňhyně – Beskydy **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: Marek Sovka – Branišovice **19:45** Přejeme si... **20:05** Interview s Bohem **21:40** Ludwig van Beethoven: 9. symfonie – Podzimní festival duchovní hudby 2016 **22:55** Stíny barbarské noci **23:35** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:55** Pomoc, která se točí **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 18. 3. o 20:30 hod.: Duša (film)

Divák sa spolu s hlavnými postavami ocitne v pohrebníctve, ktoré riadi chladný majiteľ Laco. Do tohto prostredia prichádza Helga s túžbou vyrovnat' sa so smrťou svojej sestry.

Utorok 19. 3. o 20:50 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Dominus Flevit / dokument)

Z evanjelia poznáme príbeh, ako pri svojom slávnostnom príchode do Jeruzalema Pán zaplakal. Po latinsky: Dominus Flevit. Kostol s týmto názvom stojí presne na tomto mieste, v záhrade na úpäti Olivovej hory.

Streda 20. 3. o 9:00 hod.: Generálna audiencia (náboženský program)

Priamy prenos zo stretnutia Svätého otca s pútnikmi, ktorí prichádzajú navštíviť Večné mesto, a prihovára sa im.

Štvrtok 21. 3. o 13:50 hod.: Podobenstvo o kreditkách (dokument)

Peniaze tvoria len 10% úspechu. Všetko ostatné závisí od správnych ľudí, ale najmä od Božieho požehnanja.

Piatok 22. 3. o 20:40 hod.: Tajomstvá Vatikánu (Bazilika nad hrobom / dokument)

V tomto dieli sa bude hovoriť o Bazilike sv. Petra. Bližšie sa pozrieme na význam a symboliku jej troch najdôležitejších častí: Baldachýnu, Hrobu sv. Petra a Kupyly.

Sobota 23. 3. o 20:30 hod.: Umučenie Krista (film)

Film Mela Gibsona nás privádza do Jeruzalema pred 2000 rokmi a nezvykle pôsobivou, miestami až šokujúcou formou popisuje posledných 12 hodín života Ježiša Nazaretského pred ukrižovaním na hore Golgota.

Nedeľa 24. 3. o 14:45 hod.: Pašije na Kvetnú nedeľu podľa Marka (náboženský program)

História utrpenia a smrti Pána a nášho Spasiteľa Ježiša Krista.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

16. - 23. BŘEZNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 3.		PO 18. 3.		ÚT 19. 3.		ST 20. 3.		ČT 21. 3.		PÁ 22. 3.		SO 23. 3.			
Antifona	270	299	270	299	1324	1467	270	299	270	299	270	299	270	299		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	270	300	271	300	1325	1467	271	300	272	301	271	300	272	301		
Antifony	387	433	828	929	1325	1468	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	813	914	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	388	434	392	438	1326	1468	399	446	402	450	406	454	409	458		
Antifona k Zach. kantiku	388	434	392	439	1326	1469	399	446	402	450	406	454	409	458		
Prosby	388	434	392	439	1326	1469	399	447	403	450	406	455	410	459		
Závěrečná modlitba	389	435	393	439	1327	1469	400	447	403	451	407	455	410	459		
Modlitba během dne:																
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302		
Antifony	273	303	273	303	1327	1470	273	303	273	303	273	303	273	303		
Žalmy	818	919	833	935	1265	1403	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	389	435	393	440	1327	1470	400	448	403	451	407	455	410	460		
Závěrečná modlitba	389	435	393	439	1327	1469	400	447	403	451	407	455	410	459		
Nešpory:																
SO 16. 3.																
Hymnus	268	297	268	297	1322	1464	1322	1464	268	298	269	299	268	298	412	461
Antifony	386	432	390	436	1323	1465	1328	1471	868	973	884	990	900	1008	416	465
Žalmy	808	908	823	924	1751	1971	1761	1982	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	386	432	390	437	1323	1465	1329	1471	401	449	405	453	408	457	416	465
Ant. ke kant. P. M.	387	433	391	437	1324	1466	1329	1472	401	449	405	453	408	457	416	466
Prosby	387	433	391	437	1324	1466	1329	1472	401	449	405	453	408	457	417	466
Záv. modlitba	389	435	389	435	1327	1469	1327	1469	400	447	403	451	407	455	419	468
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 17. 3. - 5. neděle postní

1. čt.: Jer 31,31-34
 Ž 51(50),3-4.12-13.14-15
 Odp.: 12a (*Svoř mi čisté srdce, Bože!*)
 2. čt.: Žid 5,7-9
 Ev.: Jan 12,20-33

nebo čtení z cyklu A (pokud se na Bílou sobotu křtí):

1. čt.: Ez 37,12-14
 Ž 130(129),1-2.3-4.5-6a.6b-8
 Odp.: 7 (*U Hospodina je slitování, hojně je u něho vykoupení.*)
 2. čt.: Řím 8,8-11
 Ev.: Jan 11,1-45

Pondělí 18. 3. - připomínka sv. Cyrila Jeruzalémského

1. čt.: Dan 13,1-9.15-17.19-30.33-62
 Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6
 Odp.: 4ab (*I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou.*)
 Ev.: Jan 8,1-11

Úterý 19. 3. - slavnost sv. Josefa

1. čt.: 2 Sam 7,4-5a.12-14a.16
 Ž 89(88),2-3.4-5.27+29
 Odp.: 37 (*Jeho potomstvo potrvá navěky.*)
 2. čt.: Řím 4,13.16-18.22
 Ev.: Mt 1,16.18-21.24a
 nebo Lk 2,41-51a

Středa 20. 3. - ferie

1. čt.: Dan 3,14-20.91-92.95
 Dan 3,52a.52b.53.54.55.56
 Odp.: ... *chvályhodný a svrchovaně velebený navěky.*
 Ev.: Jan 8,31-42

Čtvrtek 21. 3. - ferie

1. čt.: Gn 17,3-9
 Ž 105(104),4-5.6-7.8-9
 Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)
 Ev.: Jan 8,51-59

Pátek 22. 3. - ferie

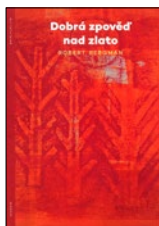
1. čt.: Jer 20,10-13
 Ž 18(17),2-3a.3bc-4.5-6.7
 Odp.: srov. 7 (*Ve své tísní jsem vzýval Hospodina, a vyslyšel mě.*)
 Ev.: Jan 10,31-42

Sobota 23. 3. - připomínka sv. Turibia z Mongroveja

1. čt.: Ez 37,21-28
 Jer 31,10.11-12ab.13
 Odp.: 10d (*Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.*)
 Ev.: Jan 11,45-56

Matice cyrilometodějská s. r. o. Knihkupectví a zásilková služba

PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

DOBŘÁ ZPOVĚĎ NAD ZLATO
Robert Bergman • Redakce Kateřina Lachmanová

Jak na zpověď? Co nám prospívá a čemu se naopak raději vyvarovat? Dobrá zpověď nese dobré ovoce, přibližuje nás Bohu... Jak se ale přestat zpovědi bát? Co si asi pomyslí zpovědník? Ale hlavně – jak se dobře připravit? To vše a mnohem víc se můžete dočíst v této praktické kapesní příručce z pera katolického kněze.

Pavel Nebojsa - Doron
Brož., 115x165 mm, 136 stran, 189 Kč

OTČENÁŠ ANEB CESTA ZA MYSTIKOU MODLITBY AVINU
Josef Byrtus

Hlavní hrdina se vydává na Blízký východ, aby se stal načas poutníkem a v samotné kolébce zrodu modlitby Avinu (Otčenáš) pátral po hlubším významu slov této prastaré modlitby. Jeho cesta je lemována významnými milnicemi. Jeruzalém, Západní zeď, Chrámová i Olivová hora a další místa se stávají prostorem hledání, modliteb, zajímavých objevů i nečekaných setkání. Samotu a potřebné ticho k rozjímání pak poutník nalézá na osamělých kopcích kolem Betléma. Ale ani to mu nestačí, a tak odchází do Judské pouště. Zde se mu sice dostává hlubokých mystických zážitků i poznání, ale zároveň se ocitne v ohrožení života. Závěr knihy vykresluje poutníka již jako starce, který učí svého malého vnuka modlitbě, za jejímž tajemstvím se kdysi vydal. Čtenářům tato publikace poslouží

jako: úvod k myšlení a mystice Východu; klíč k výkladu symbolů hebrejské abecedy; návod, jak se naučit modlitbu Otčenáš hebrejsky; osobní inspirace v mnoha rovinách; nevšední cestopisný příběh; pozvání k hlubší modlitbě.

Vlastním nákladem • Druhé vydání
Váz., 143x205 mm, 290 stran, 299 Kč

POD DŘEVEM SCHÝLEN BŮH • KŘÍŽOVÁ CESTA RUTH SCHAUMANNOVÉ A STAROBYLÝ HYMNUS STABAT MATER

Z němčiny přebásnil Josef Hrdlička • Úvod Stanislav Příbyl
Odpovědný redaktor Pavel Mareš

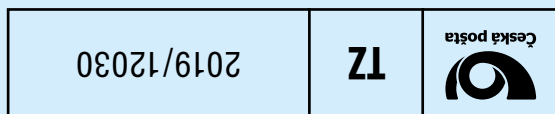
Knížka obsahuje křížovou cestu Ruth Schaumannové (1899–1975) protkanou úryvky z mariánské sekvence *Stabat Mater*. Text R. Schaumannové v nádherném přebásnění Josefa Hrdličky nás oslovuje svou expresivitou a koncentrovaností i po devadesáti letech od svého vzniku. V tradičních čtrnácti zastaveních křížové cesty jsme vtaženi do střetu nenávisti a lásky, nevráživosti a vlídnosti, světa, který odsuzuje, s duchem, který posiluje. Lásky na kříži nakonec není poražena, ale vítězí. Sekvence *Stabat Mater* líčí bolest Panny Marie pod Kristovým křížem; inspiruje se Simeonovým proroctvím z Lukášova evangelia (srov. Lk 2,35). Za autora již klasického textu je považován františkán Jacopone da Todi (1230–1306). Rozjímavá četba těchto textů nás intenzivně uvede do hloubky velikonočního tajemství.

Karmelitánské nakladatelství
ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Brož., 140x125 mm, křídový papír,
80 stran, 199 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolku. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Setředaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: redakce@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se dopouští církevní autorita nevyjadřtla (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracime.